

உ

முருகா

திருமந்திரம் – தமிழாகமம்

இரண்டாம் நாள் சொற்பொழிவு

(2-9-1999)

எல்லாம் வல்ல வள்ளி மணவாளன் கருணை நலத்தாலே திருமந்திரச் சிந்தனைத் தொடர் சொற்பொழிவில் இரண்டாம் நாளான இன்று தமிழாகமம் என்பது பற்றி சிந்திப்போம்.

ஒரு சொற்பொழிவாளர் கூட்டத்திற்குத் தாமதமாக வந்தார். எதிர்பார்த்து காத்திருந்தவர்கள் எல்லாரும் ஏன் தாமதம் என்று கேட்டதற்கு அவர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொன்று பிடிக்கும் ஒருவருக்கு இந்து மதம் பிடிக்கும் ஒருவர்க்கு கிறிஸ்தவ மதம் பிடிக்கும் ஒருவர்க்கு இஸ்லாம் மதம் பிடிக்கும். ஆனால் எனக்கு தாமதம் பிடிக்கும் என்றார். நான் அப்படி சமாதானம் சொல்ல விரும்பவில்லை. நான் தாமதமாக வந்ததற்கு உங்கள் திருவடிகளைப் பற்றி மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்கிறேன். தாமதம் நேர்ந்தது தெய்வசித்தம். ஒன்றை நினைக்க அது ஒழிந்திட்டு ஒன்றாகும் எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல் என்பது ஒளவையார் வாக்கு. அன்பர் கலியபெருமாள் தொடங்குமாக திருமுறைத்துதி பாடும் போது பிழையெல்லாம் தவிரப் பணிப்பானை என்ற சுந்தரர் வாக்கை செவிக்கினதாகப் பாடினார் பொருத்தமாக இருந்தது. என் பிழையை நீங்களும் பொறுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, வாருங்கள்! திருமந்திரக் கோயிலுக்குள் நுழைவோம் என்று அழைக்கின்றேன்.

தமிழ் ஆகமம் என்பது தலைப்பு. சொல்லில் ஒரு சில ஒன்று மற்றொன்று சேர்ந்தே வரும். அதுபோல ஆகமம் என்ற சொல் வேதம் என்ற சொல்லோடு சேர்ந்தே வரும். வேதாகமம் என்றே கூறுவார்கள். திருமந்திரத்தில் வேதம் உண்டு. அதே போல் ஆகமமும் உண்டு. வேதத்தைப் பற்றி வேதச்சிறப்பு என்ற தலைப்பிலே திருமந்திரத்தில் சில பாடல்கள் உண்டு. அதே போல் ஆகமச் சிறப்பு என்ற தலைப்பிலே திருமந்திரத்தில் சில பாடல்கள் உண்டு.

முதலில் எது ஆகமம், எது வேதம் என்பதை தெளிவாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சைவ சமய அன்பர்களிடையே குறிப்பாக தமிழர்களிடையே வேதம், ஆகமம் என்பது பற்றி தெளிவில்லாத குளறுபடியான கருத்துக்களே நிலவுகின்றன என்பதே நடைமுறை உண்மை.

வேதம் என்றாலே அது வடமொழியில் தான் இருக்கிறது என்று எண்ணுகிறோம். இது வழக்கமாக எல்லோரும் நினைப்பது. வடமொழி வேதம் ரிக் என்ற மூல வேரிலிருந்து விரிகிறது. வேதம் என்றால் அறிவுநூல் என்பது பொருள். வில்லை எப்படிக் கையாளுவது என்பது பற்றிய அறிவைப் போதிப்பது தனுர்வேதம் மருந்தை எப்படித் தயாரிப்பது, எப்படிக் கொடுப்பது, எது எந்த நோய்க்கு மருந்து என்பதைக் கூறவது ஆயுர்வேதம். இந்த சொற்களெல்லாம் புழக்கத்தில் உள்ளவை தாம். இதனால் வேதம் என்பது ஒரு பொதுச் சொல் என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

ஒவ்வொரு மதத்திற்கு ஒரு வேதம் உண்டு. கிறிஸ்தவர்கள் எங்களுடைய வேதம் பைபிள் என்பார்கள். இசுலாமியர்கள் எங்களுடைய வேதம் குர்ஆன் என்பார்கள் பௌத்தர்கள் எங்களுடைய வேதம் பிடகம் என்பார்கள். நான் பிடக நூலை ஆராய்ந்து படித்தவன். சைவசித்தாந்தத்தில் பரபக்கம் என்பது மிக

முக்கியமானது. பரபக்கத்தில் என்ன சொல்லப்பட்டது என்பது தெரிந்தால் தான் சுபக்கம் தெரியும் நன்கு விளங்கும்.

அவரவர்களுக்கு ஒரு வேதம் இருக்கும் போது நமக்கு மட்டும் வேதம் வடமொழியில் இருப்பதாக நாம் ஏன் நினைக்கிறோம்? இதைவிட வேடிக்கை ஒன்று உண்டா? இந்த வேடிக்கையே வாடிக்கையானது தான் வேதனை. காரணம், நாம் எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்காமலே சோம்பேறித்தனமாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பழகிவிட்டோம். ஆனால் சைவசித்தாந்தம் என்ன சொல்கிறது? அதில் எதை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஐந்து விதமாக ஆராய்ந்து தெளிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். அவையாவன 1) மேற்கோள் 2) ஏது 3) மறுதலை 4) சித்தாந்தம் வாய்ந்த இந்த முறையில் சைவ சித்தாந்தம் எதையும் நிறுவும். அப்படி எழுதப்பட்ட நூல்தான் சைவசித்தாந்தத் தலைமணி நூலான திராவிட மாபாடியம் என்னும் சிவஞானபாடியம். சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் பதிப்பில் அது 623 பக்கம் விரிகிறது.

எனவே நாம் எதையும் காரண காரியத்தோடு ஆராய வேண்டும். தாயுமானவர் உயிர்களை ஆராயும் அறிவு நீ என்று பாடினார். அப்படியானால் எது தமிழர்க்கு வேதம் என்பதை ஆராயாமலே எவரோ சொல்லும் ஏதோ ஒரு வேதத்தை—வேற்றுமொழியில் இருப்பதை—எப்படி நம்முடைய வேதம் என்று ஏற்றுக் கொள்வது? எனவே எது வேதம் என்பதை ஆராய வேண்டும்.

வேதம் என்பது இரண்டு விதமாக சொல்லப்படுகிறது 1) இறைவனால் பாடப்பட்டது 2) சுயம்பு—தானாகத் தோன்றியது. வடமொழி வேதத்தைக் காழ்ப்புணர்ச்சியோடு பார்க்கவில்லை. பூணூல் போட்டவர்கள் எல்லோரும் விரோதிகள் என்பதற்கு நான் வீரமணி இல்லை. ஆராய்ச்சி என்றால் காய்தல் உவைத்தல் என்பது இருக்கக் கூடாது உண்மைதான் அதில் முக்கியம். அந்தப் பார்வையில் நாம் ஆராய்கிறோம். வடமொழி வேதத்தை—அதாவது நம்மில் பலர் நமது வேதம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமே, அதை வடமொழி வித்தகர்களே தானாகத் தோன்றியது என்கிறார்கள். வைதிகர்கள் அவ்வேதத்தை அப்படித்தான் கொண்டாடுகிறார்கள். அப்படியானால் அந்த வேதத்திற்கும் தமிழர்களுக்கும் நிச்சயமாக தொடர்பு கிடையாது. தமிழர்களாகிய நமது வேதம் இறைவனால் பாடப்பட்டது. இறைவனால் பாடப்பட்ட வேதம் எதுவோ அதற்கும் நமக்கும் தான் தொடர்பு உண்டு.

அருச்சனை பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மை

சொற்றமிழ் பாடுகென்றான் தூமறை பாடும் வாயான்

என்பது பெரியபுரான வாக்கு. அதாவது தூயமறைகளை எல்லாம் இறைவன் தன் வாயினாரேலயே பாடியருளினான் என்கிறார் சேக்கிழார். உடனே நமக்கு சேக்கிழாருக்கு முன்னால் அப்படியாரும் சொன்னார்களா என்று கேட்கத் தோன்றலாம்.

சங்க காலத்தில் கூட வேதம் இறைவனால் பாடப்பட்டது என்றே கூறப்பட்டது. புறநானூற்றில் 166ஆவது பாட்டில் இது அழகாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நன்றாய்ந்த நீணிமிர் சடை

முதுமுதல்வன் வாய்போகா

தொன்று புரிந்த ஈரிரண்டின்

ஆறுணர்ந்த ஒருமுது நூல்

என்று அப்பாடல் தொடங்குகிறது. சிவபெருமானை முதுமுதல்வன் என்று அப்பாடல் கூறுகிறது. அந்த முதுமுதல்வனாகிய சிவபெருமானின் திருவாயிலிருந்து மறைகள் நீங்காமல் வந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு வேதம் சிவபெருமானால் அருளப்பட்டது என்று சங்க காலம் முதல் சேக்கிழார் வரை கூறப்பட்டது. இன்னொன்று சிவபெருமானால் அருளப்படாமல் தானாகத் தோன்றியது என்று வடமொழியாளர்களால் போற்றிக் கூறப்பட்டு வடமொழியில் உள்ளது. இதிலிருந்து இது வேறு அதுவேறு என்பது நன்றாகத் தெரிய வருகிறது. ஆனால் நாமோ இதுவரை சிவபெருமான் அருளாத, சுயம்புவாகத் தோன்றிய வடமொழி வேதத்தையே உண்மை வேதம் என்றும் நம்முடைய வேதம் என்றும் கொண்டிருக்கிறோம். தமிழ்ச் சான்றோர்கள், அருளாளர்கள், பெரியவர்கள் தலைபாடாக அடித்துக் கொண்டாலும் நம்முடைய மனம் தாவிக்குதித்து அந்த வடமொழி வேதத்திற்குத் தான் போய் நிற்கிறது. பெருமான் பாடியது தான் தமிழ்வேதம் அதுவே நமக்கு வேதம்.

இங்கே ஒன்றை நாம் நினைப்பது பொருத்தமாயிருக்கும். ஒரு அப்பா தன் குழந்தையே வெளியே அழைத்துக் கொண்டு சென்றால் அந்தக் குழந்தை அது என்ன இது என்ன என்று பார்ப்பதை எல்லாம் சுட்டிக் காட்டிக் கேட்கும். அக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் அப்பா பொறுமையாக பாசத்தைக் குழைத்துப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு வருவார். அப்படி குழந்தைகள் வினாக்களைக் கேட்கும் பெரியவர்கள் பதில் சொல்வார்கள். இது தான் நடைமுறை. எனக்கு என் அப்பா வெளியே அழைத்துச் செல்லும் போதெல்லாம்—இன்னும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம்—திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் போன்ற பெரியபுராணக் கதைகளை எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வருவார். நானும் கடனே என்று கேட்டுக் கொண்டு வராமல் அவ்வப்போது வினாக்களைக் கேட்பேன்.

பெரியோர்களே! வினாக்கள் இருவகைப்படும். அவை 1) அறிவினா 2) அறியாவினா.

அறிவினா என்பது விடை தெரிந்தது வைத்துக் கொண்டே கேட்பது. ஆசிரியர் இரண்டும் இரண்டும் என்ன என்று கேட்பது போல. இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்பது ஆசிரியர்க்குத் தெரியும். இருந்தாலும் மாணவரிடையே இந்த கேள்வியைக் கேட்பார். இது கூட தெரியல, அவரெல்லாம் ஆசிரியரை வந்துட்டார் என்று மாணவன் நினைக்கக் கூடாது. இவ்வாறு தமக்குத் தெரிந்ததை கேட்பது அறிவினா எனப்படும்.

அறியாவினம் என்பது தெரியாமல் கேட்பது. எது என்ன என்று தெரியாமல் குழந்தை கேட்பது அறியாவினா.

திருஞானசம்பந்தக் குழந்தை ஒரு வினா எழுப்புகிறது. கல்லால மரத்தின் கீழ் அமர்ந்த பெருமானே! ஏதோ வேதம் சொன்னாயாமே அது என்ன? என்று சேய்ஞாலூரில் கேட்கிறது.

நூலடைந்த கொள்கையாலே நுன்னடி கூடுதற்கு

மாலடைந்த நால்வர்கேட்க நல்கிய நல்லறதை

ஆலடைந்த நீழல்மேவி அருமறை சொன்னதென்னே

சேலடைந்த தண்கழனிச் சேய்ஞாலூர் மேயவனே!

இது சம்பந்தர் திருச்சேய்ஞாலூரில் பாடியருளியது. சேய்ஞாலூர் முருகப் பெருமான் குழந்தையாக இருந்து வணங்கிய தலம். அத்துடன் சண்டீசர் குழந்தை வணங்கிய தலம். இங்கே பார்த்தீர்களானால் அருமறை சொன்ன தென்னே என்ற கேள்வி எழுப்பப்பட்டுள்ளது. இங்கே கேள்வி மட்டும் தான் உண்டு. பதில் இப்பாடலில் இல்லை. காரணம் வினாக்கள்—அறியா வினாக்களைக் குழந்தைகள் கேட்கலாம். பதில் பெரியவர்கள் தான் கூறவேண்டும். எனவே குழந்தை வணங்கிய, குழந்தைப் பெயரைத் தாங்கிய இந்தத்

தலத்துப் பாடலில் கேள்வியை எழுப்புவதோடு நிறுத்தினார். பதிவை வயதான பெரியவர் என்று அழைக்கப்படுகிற சிவபெருமான் தலமான திருமுதுகுன்றப் பதிகத்தில் கூறுகிறார். அட்டா! என்ன பொருத்தம்! இப்படி எல்லாம் நூட்பங்களை உள்ளமைத்துப் பாடும் சம்பந்தர் தமிழை என்னவென்று பாராட்ட! அந்தப் பாடல் வருமாறு

சுழிந்த கங்கை தோய்ந்த திங்கள் தொல்அரா நல்லிதழி
சுழிந்த சென்னிச் சைவவேடம் தானினைந் தைம்புலனும்
அழிந்த சிந்தை அந்தணாளர்க்கு அறம்பொருள் இன்பம் வீடு
மொழிந்த வாயான் முக்கணாதி மேயது முதுகுன்றே

அதாவது மாலடைந்த நால்வர் கேட்க என்று சேய்நலூர் பாடலில் குறிப்பிட்ட சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் என்ற நால்வரைக் குறிப்பிட்டவர், இந்தப் பாடலில் அழிந்த சிந்தை அந்தணாளர் என்று அவர்களாகக் குறிப்பிடுகிறார். அங்கே அவர்களுக்கு சொன்ன அருமறை என்னே என்று வினாவி அவாய் நிலையாக விட்டவர்! இங்கே அது என்ன என்று விளம்புகிறார். அவை அறம், பொருள், அன்பம், வீடு என்றார். இந்த நான்கும் தமிழர்க்கே உரித்தானது என்பதை எல்லா அறிஞர்களும் கூறுகின்றனர். சிவஞான முனிவரும் தொல்காப்பிய முதல் சூத்திர விருத்தியுரையில் இவை தமிழுக்கே உரிய பகுப்பு என்று கூறுகிறார்.

எனவே தமிழில் உள்ள அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பது தான் நம்முடைய வேதம். இதுதான் நம்முடையது சுயம்புவான வடமொழி வேதத்திற்கும் நமக்கும் சம்பந்தமில்லை.

இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் நூல்கள் தமிழில் பலவுண்டு.

அறம் -18 நூல்கள் உண்டு. அவை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு எனப்படும் அறநூல்கள். அதில் ஒன்று தான் திருக்குறள்.

பொருள் - பொருள் நூல். காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வடக்கே புறப்பட்டுச் சென்ற அந்தணன் சாண்டில்லியன். அவன் மௌரிய சாம்ராஜ்யத்தையே ஆட்டிப் படைத்தவன். அவன் எழுதிய பொருள் நூல்தான் அர்த்த சாஸ்திரம் என்பது. காஞ்சிபுரத்தில் அவன் ஆராய்ந்த தமிழ் நூல்களின் பிழிவே அர்த்த சாஸ்திரம் என்பது சரித்திர ஆசிரியர்கள் கருத்து. திருக்குறளில் பொருட்பால் என்ற ஒரு பிரிவே உண்டு.

இன்பம் - அகத்துறை. இது தமிழர்களுக்கே உரியதான பொருள் இலக்கணத்திலேயே விவரிக்கப்படுகிறது. இதன் பால் தமிழ்ச் சங்க நூற்கள் ஏராளம். அவ்வளவு ஏன்? சிவபெருமானே இறையனார் களவியல் என்ற அகத்துறை நூல் செய்திருக்கிறார் என்பது சங்க நூல் வரலாறு.

வீடு - துறவு பற்றியும், மெய்யுணர்வு பற்றியும் திருக்குறளில் இயலாகவும், அதிகாரமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. தமிழிலக்கணமான தொல்காப்பியத்தில் தாபத பக்கம் பேசப்படுகிறது. இதற்கென காஞ்சித்திணை என்று ஒரு திணையே வகுக்கப்பட்டுள்ளது. மதுரைக் காஞ்சி என்பது பத்துப் பாட்டில் ஒன்றாய் இந்தத் திணையின் பாற்பட்டது.

இந்த நாலும்தான் வேதம். இந்த நான்கையும் தனித்தனியாக ஆராயும் நூல்கள் தமிழில் இருக்க இந்த நான்கையும் ஒன்றாக கூறுவது திருக்குறள். அப்படியானால் இது தானே தமிழ் வேதம்! அதனால் தானே இதனை பொதுமறை என்று பெரியோர்கள் கூறினார்கள். எனவே திருக்குறள் உள்ளிட்ட அறம், பொருள், இன்பம், வீடு பற்றிய நூல்கள் தானே நம்முடைய வேதம்! தமிழர்கள் தம்முடைய வேதத்தை ஏன் தவற

விடுகிறார்கள்? இறைவனுக்கே வெளிச்சம்! காய்ச்சப் பலாவின் கனியுண்ண மாட்டமல் ஈச்சம் பழத்திற்கு இவர்கள் ஏன் இடருறுகிறார்கள்? ஆண்டவா! தமிழர்களைக் காப்பாற்று!

வேதமோடு ஆகமம் செய்யாம் இறைவன் நூல் என்பது திருமந்திர வாக்கு. வேதம் இறைவனால் சொல்லப்பட்டது என்றார் திருமூலர் நாடில் நாதன் உரையவை என்று மேலும் தெளிவுபடுத்தினார் திருமூலர் அந்தப்பாடலில். எனவே வேதச் சிறப்பு என்ற தலைப்பில் வரும் திருமந்திரப் பாடல்கள் எல்லாம் இறைவனால் சொல்லப்பட்ட தமிழ் வேதத்தின் சிறப்பையே எடுத்தோதுவன என்பது தெளிவு.

வேதம் அறத்தை வலியுறுத்துவது.

வேதத்தை விட்ட அறம்இல்லை வேதத்தின்

ஓதத் தகும் அறம் எல்லாம் உள

என்பதும் திருமந்திர வாக்கு. எனவே அறத்தை வலியுறுத்துவதே வேதம். காரணம் அறம் இல்லையெனில் கடவுளை அடைய முடியாது.

அருணகிரிநாதர், கெடுவாய் மனனே! கதி கேள்! என்று மனத்தைக் கூப்பிட்டு உபதேசம் செய்கிறார். ஒரு பறவை பறக்க வேண்டுமானால் அதற்கு இரண்டு சிறகுகள் தேவை. ஒரு சிறகு கரவாது இடுதல். மற்றொரு சிறகு வடிவேல் இறைதான் வணங்குதல். இவ்விரு சிறகுகளும் இருந்தால் தான் தம்மைப் போல கிளியாக உயரப் பறந்து இறைவன் தோள்மீது அமரலாம் என்று நமக்கு அருணகிரிநாதர் டிப்ஸ் கொடுக்கிறார்.

வாரியார் சுவாமிகள் அதிகமாக பிரபலமடையாத காலம் சொற்பொழிவிற்காக சிந்தாதிரிப் பேட்டையிலிருந்து வண்ணாரப் பேட்டைக்கு நடந்தே சென்ற வருவார். அப்போதெல்லாம் சொற்பொழிவு சன்மானம் அவருக்கு ரூபாய் மூன்று. சொற்பொழிவிற்கு ஏற்பாடு செய்பவர் ஒரு பெரிய செல்வந்தர். எல்லோருக்கும் தன்னால் அயன்றதை நன்கொடையாக கொடுக்கும் தருமசிந்தை உடையவர். அவரைத் தேடி சாதுக்கள் பலரும் வருவார்கள். இச்செல்வந்தரிடம் வாரியார் சுவாமிகள் ஒரு சந்தேகம் கேட்டார்.

ஐயா! பொதவாக கொடுப்பவன் கை உயர்ந்தும், கொள்பவன் கை தாழ்ந்தும் இருக்கும். அனால் தங்களிடம் ஒரு வித்தியாசம் தெரிகிறது. கொடுக்கின்ற உங்கள் கை தாழ்ந்திருப்பதை பார்க்கிறேன். பெறுபவர்கள் கை உயர்ந்திருக்கிறது. இதன் பொருள் என்ன? என்று அந்தப் பெரியவரிடம் வாரியார் சுவாமிகள் கேட்டாராம். காரணம், அந்தப் பெரியவர் கொடுக்கின்ற பணத்தை அல்லது பொருளை தம்கையில் ஏந்தி நீட்டுவாராம். வாங்குபவர் அவர் கையில் இருந்து வேண்டியதை எடுத்துக் கொள்வது வாடிக்கையாய் இருந்தது.

பெரியோர்களே! தமிழில் ஈ,தா,கொடு என்று ஒரே பொருளை உடைய மூன்று சொற்கள் உண்டு. ஒவ்வொன்றையும் இன்னின்ன சந்தர்ப்பங்களில் தான் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று இலக்கண மரபியல் கூறுகிறது.

ஈ, தா, கொடு எனும் மூன்றும் முறையே

இழிந்தோன் ஒப்போன் மிக்கோன் இரப்புரை

—நன்நூல் (407)

கொடுப்பவன் உயர்ந்தவன் வாங்குபவன் தாழ்ந்தவன்—உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனுக்கு, ஈந்தான் என்று கூற வேண்டும்.

கொடுப்பவன்தாழ்ந்தவன் வாங்குபவன் உயர்ந்தவன்—உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனைக் கொடு என்று கேட்டான் என்று கூறவேண்டும்.

கொடுப்பவனும் வாங்குபவனும் சமமானவர்கள் - ஒருவரை ஒருவர் தா எனக் கேட்டார் என்று கூற வேண்டும்.

அதாவது ஈதல் - உயர்ந்தவனிடமிருந்து தாழ்ந்தவனுக்கு பரிமாற்றம் ஆதல் கொடுத்தல் - தாழ்ந்தவனிடமிருந்து உயர்ந்தவருக்கு பரிமாற்றம் ஆதல் தருதல் - சமமானவர்களுக்கிடையே பரிமாற்றம் ஆதல்.

இதை ஒன்றிற்கொன்றாக மாற்றிக் கூறிவிடக் கூடாது என்று தமிழ் இலக்கண மரபியல் எச்சரிக்கிறது. மரபியல் நன்னூலில் மட்டுமல்ல தொல்காப்பியத்திலேயே இருக்கிறது. தமிழில் எந்த நேரத்தில் எதைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று இலக்கண மரபியல் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது.

உதாரணத்திற்கு இரயிலில் குழந்தைகளுடன் இருக்கையை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒருவரைப் பார்த்து மற்றவர் இது எல்லாம் உங்க குட்டிங்களா என்று கேட்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம் பொருளே வேறு. பன்றிக் குட்டி, நாய்க்குட்டி, ஆட்டுக்குட்டி, குரங்குக்குட்டி என்றால் சரி. குழந்தைகள் குட்டியில்லை. இதைத் தான் மரபியல் எடுத்துச் சொல்கிறது.

காளமேகம் இதை வைத்து ஒரு பாட்டு பாடுகிறார். குடந்தையில் ஓரிடத்தில் அவர் சாப்பிடும் போது அவருக்கு எதிராக ஒரு முன் குடுமி சோழியன் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த முன்குடுமி சோழியர் வேகம் வேகமாகச் சாப்பிடும் போது முன்குடுமி அவிழ்ந்து தலைமுடி சோற்றில் விழுந்து விடுகிறது. அந்த பகாசுரன் இரண்டு கைகளாலும் அள்ளி அள்ளி வாய்க்குள் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். எனவே சோற்றில் விழுந்த தலைமுடியை அப்படியே ஓர் ஆட்டு ஆட்டி பின்னுக்கிழுத்துக் கொள்கிறான். அதனால் எதிரே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த காளமேகத்தின் இலையில் எச்சில் தெறிக்கிறது. எச்சிற்பட்டதைச் சாப்பிட முடியுமா? கோபம் பொங்கி வருகிறது காளமேகத்திற்கு.

சுருக்கவிழ்ந்த முன்குடுமிச் சோழியா சோற்றுப்

பொருக்குலைந்த வாயா புலையா - திருக்குடந்தைக்

கோட்டானே நாயே குரங்கே உனையொருத்தி

போட்டாளே வேலையற்றுப் போய்

தமிழ்ச் சொல்லை எவ்வளவு அழகாக அளந்து போட்டிருக்கிறார் பாருங்கள்! ஒரு பிரசவத்தில் ஒன்றுக்கு மேல் பிறக்குமானால் அதைக் குட்டி என்பது மரபு. அப்படிக் குட்டி போடும் விலங்கினங்களைக் குறித்து நாயே குரங்கே என்றவர் அதற்கேற்றாற் போல அவன் தாய் ஈன்றாள் என்று கூறவில்லை. போட்டாள் என்றார். குட்டிகள் போடப்படுவது தானே!

எனவே மரபியல்படி ஈகிறவன் கை உயர்ந்தகை அது உயர்ந்திருக்க வேண்டும். இங்கே இந்த வண்ணாரப்பேட்டை செல்வந்தரிடம் இது மாறி நிகழ்ந்தது. எனவே வாரியார் சுவாமிகள் இதன் பொருள் என்ன என்று கேட்டார்.

நாமாயிருந்தால் ஏதோ கொடுக்கிறார் வாங்கிட்டுப் போவோம் என்று கிடைத்ததை வாரிக் கொண்டு வருவோம். வாரியார் வாரிக் கொண்டு வரபவரல்ல. அவர் தமிழிலக்கண மரபியலை ஒத்திட்டு கேள்வி கேட்டார்.

அதற்கு அந்தப் பெரியவர் சொன்னார், தம்பி! உன் கணக்கு தப்பு. நான் கொடுக்கும் பொருள் எவ்வளவு நாள் தாங்கும்? சில நல்ல சாதுக்களும் உண்டுதானே! நான் அவர்களுக்குக் கொடுப்பது பொருள் அழியும் பொருள். அவர்கள் எனக்குக் கொடுப்பது அருள் அது அழியாதது. அழியும் பொருள் பெரிதா? அழியாத அருள் பெரிதா? பல தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசித்து பல தீர்த்தங்களை ஆடி புண்ணியம் செய்தவர்கள். அவர்கள் அருளை எனக்குத் தருவதால் அவர்கள் கை மேலாகவும், பொருளைக் கொடுக்கும் என் கை கீழேயும் இருக்கிறது. இதில் என்ன தவறு?

வாரியார் சுவாமிகள் புரியாதது புரிந்தது என்று இதைக்கூறி இருக்கிறார். இங்கே அந்தப் பெரியவர் என்ன செய்கிறார்? கொடுக்கிறார் பணிவோடு கொடுக்கிறார் இறைவனை நினைத்து கொடுக்கிறார்.

பிறக்கும் போது கொடுவந்ததில்லை பிறந்து மண்மேல்
இறக்கும் போது கொடு போவதில்லை இடைநடுவில்
குறிக்குமிச் செல்வம் சிவன்தந்ததென்று கொடுக்கறியா(கு)
இறக்கும் குலாமருக்கு என் சொல்லுவேன் கச்சி ஏகம்பனே!

கொடுப்பதை சிவனதந்தது என்றுணர்ந்து கொடு என்கிறார் பட்டினத்தார். அப்பர் சுவாமிகள் நீண்ட நாட்கள் அதை உணராமலே இருந்தார். பல அறச்சாலைகளை நடத்தி வந்தவர் இறைவன் இல்லை என்று நீண்ட காலம் சொல்லி வந்தவர். அறம் செய்ய வேண்டும் அதை அறைவனை நினைத்து செய்ய வேண்டும். வெறுமனே அறம் செய்த போது இறைவன் அப்பருக்கு காட்சி கொடுக்கவில்லை அருள்புரியவில்லை. இறைவனை உணர்ந்து வழிபட்ட பிறகே அவர்க்கு அருள் கிடைக்கிறது. மாறாக சிவகோசரியார் என்பார் வரலாற்றில் பார்த்தோமானால் வேர் காளத்திக் கோயில் குடுமி நாதனை அந்தக் கடவலுளை நினைத்து வழிபடுகிறார். அறம் புரிந்தாரில்லை. எனவே கண்ணையும் தானம் செய்யும் கண்ணப்பருக்கே காட்சி கிடைக்கிறது. சிவகோசாரியார்க்குக் கனவில தான் காட்சி கிடைக்கிறது.

எனவே அறம் செய்தல் வேண்டும் செய்யும் போது இறைவனை நினைத்து செய்தால் அறம் இறைவனை அடைவிக்கும். எனவே அறம்தான் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை. இதைத்தான் அருண கிரியார் கரவாது இடுக என்றும், வடிவேல் இறைதான் நினைக என்றும் இரண்டையும இணைத்து மனத்திற்கு உபதேசமாகக் கூறினார்.

பெரியோர்களே! சிவபெருமான் ஏறுகின்ற விடைகள் மூன்று 1) அறவிடை 2) மால் விடை 3) ஆன்ம விடை.

அறவிடை - அறத்தின் மேல் அமர்ந்திருக்கிறான் என்பது பொருள். ஊழிக் காலத்திரே சிவபெருமான் மேற்கொள்வது அறவிடை. பக்குவமுள்ள ஆன்மாக்கள் மேல சிவபெருமான் ஊர்ந்து செல்வான் அது ஆன்ம விடை. தடமதில்கள் அவை மூன்றும் தழுவெரித்த அந்நாளகிய திரிபுரம் எரித்த போது இடமதாய்த் தாங்கியவன் திருமால் என்று திருச்சாழல் கூறுகிறது. அது மால்விடை.

ஆண்டவன் அறத்தின் மேல் அமர்ந்திருக்கிறான் என்றால் என்ன பொருள்? அறத்தின் மேல் ஆண்டவனை அடையலாம் என்று பொருள் திருமந்திரத்தல் வேதத்தை ஓதியே வீடு பெற்றார்களே என்று வரும். வேதம்-அறம். அறத்தினைக் கடைப்பிடித்தே வீடு பெற்றார்கள் என்பது பொருள்.

முதலில் பிற உயிர்களிடம் அன்பாக இருக்க வேண்டும். அவ்விதம் இருப்பின் அருள் தானாக வரும். அருள்வரின் தவம் உண்டாகும் தவம் உண்டானால் இறைவனை எளிதில் அடையலாம்.

தருமமே போற்றிடின அன்பு சார்ந்திடும்
 அருளெனும் குழவியும் அணையும் ஆங்கவை
 வருவழித் தவமெனும் மாட்சியெய்து மேல்
 தெருளுறும் அவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்

சிவனைச் சேர்வதற்கான வழி இந்தப்பாடலில் கூறப்படுகிறது. இது கந்தபுராணப் பாடல். இதே கருத்து சூதசங்கிரை என்னும் நூலிலும் எடுத்துச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது அறத்தைப் போற்றினும் அதன் வழி அன்பு துலங்கும் அன்பு முதிர் அருள் என்னும் குழந்தை உதிக்கும் அருள் தவம் என்னும் மாட்சியில் கொண்டுவிடும். தவம் சிவனிடம் ஆன்மாவைச் சேர்க்கும் எனவே ஆண்டவனை அடைய அறமே அடிப்படையாவது காண்க.

அதனால் தான் இறைவன் தன்னிடம் வந்த நால்வார்க்கு தன்னை வந்தடைய அறத்தை முதலாக வைத்து அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கைக் கூறினான். அதுவே வேதம். இந்த வேதத்தைத் தான் திருமந்திரம் சிற்பித்துப் பேசியது.

வேதத்தின் முதல்படி அறம் அடுத்து பொருள் - அதாவது உலகியல் அறிவு. பலபேர் பணம் சம்பாதிப்பது மட்டுமே பொருள் என்று நினைக்கின்றனர். இல்லை, நல்ல பெயரைச் சம்பாதிப்பதும் பொருள்தான். அதற்கு உலகியல் அறிவு வேண்டும். கம்பெனிகளின் சொத்துக்களில் முதலாவது அதன் குட்வில் என்பார்கள். இதையெல்லாம் உள்ளடக்கியதே பொருள் என்பதாகும்.

ஒளவையார் சொன்னார்,

ஈதல் அறம் தீவினையின்றி ஈட்டல்பொருள்
 காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து-ஆதரவு
 பட்டதே இன்பம் பரனை நினைந்து இம்மூன்றும்
 விட்டதே பேரின்ப வீடு

நன்றாக கவனிக்கவும், ஒன்று - ஈதல் அறம் இரண்டு - தீவினையின்றி ஈட்டல் பொருள். எங்கள் ஊரில் யாருமே தீவினையின்றி ஈட்டுவது தான் பொருள் என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. மூன்றாவது - காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து வாழ்தலே இன்பம்.

நான்காவது-எம்பெருமானை நினைந்து-பரனை நினைந்து மேற்கூறிய அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றையும் விட்டதே பேரின்பவீடு. இங்கே பரனை நினைத்து என்பது கடைநிலை தீபகம் என்ற இலக்கண அமைதி உடையது.

நான்கு அல்லது ஐந்து அகல் வரிசையாக வைத்திருக்கிறார்கள் என்று வைப்போம். எல்லா அகலையும் தீபமேற்றுவதற்கு ஒவ்வொரு தீக்குச்சியாகவா செலவழிப்போம்? ஒரு அகலை ஒரு தீக்குச்சியால் ஏற்றிவிட்டோம் என்று வைப்போம். அந்த ஒரு அகலைக் கொண்டு ஏனைய அகல்களை ஏற்றுவது போலே இங்கே பரனை நினைத்து என்பது தீபகம். அதாவது தீபத்திற்கு மூலம். அது கடைசியில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது பாட்டில். எனவே பாட்டில் அது கடைநிலைதீபகம் எனப்பட்டது. இந்த ஒன்றை ஏனைய மூன்றி னோடும் ஏற்றிச் சொல்ல வேண்டும். அதாவது பரனை நினைந்து ஈதல் அறம் பரனை

நினைத்து தீவினை விட்டு ஈட்டல் பொருள் பரனை நினைந்து காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம் என்று கூட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

எனவே அறம் முதல் வீடு வரை பரனை நினைந்து செயல்படுவதே வேதம். அதைத்தவிர வேதம் என்று ஒன்று தனியாக வேறில்லை.

பெரியோர்களே! பொருள் ஈட்ட சாதனம் தேவை. தானியம் தேவை. கம்ப்யூட்டர் வைத்துப் பொருள் ஈட்டலாம். நகைக் கடை வைக்கலாம் எலக்ட்ரானிக் கடை வைத்துப் பொருள் ஈட்டலாம். இவற்றிற்கெல்லாம் அந்தந்த துறையில் அறிவு வேண்டும். ஒரு கம்ப்யூட்டரை எப்படி இயக்குவது என்பது ஓர் அறிவு. ஒரு காரை எப்படிச் செலுத்துவது என்பது ஓர் அறிவு. இப்படி உள்ளன எல்லாம் உலகியல் அறிவு. இந்த உலகியல் அறிவுதான் வேதம். வித் என்ற வேர்ச் சொல்லில் இருந்து வேதம் என்பது வருகிறது. வித் என்பதற்கு வடமொழியில் அறிவு என்று பொருள். அறிவை எது எது தருகிறதோ அவையெல்லாம் வேதம் கெமிஸ்ட்ரி படிக்கிறோம். அது ஒரு வகை அறிவைத் தருகிறது. அது ஒரு வேதம் ஃபிசிக்ஸ் படிக்கிறோம். அது ஒரு வகை அறிவைத் தருகிறது அது ஒரு வேதம். இப்படித்தான் விற்பயிற்சியை தனுவேதம், மருந்து நூலை ஆயுர்வேதம் என்று கூறினார்.

இந்த வேதங்களை ஒட்டி வேண்டிய பொருளை ஈட்டுகிறோம். அதாவது இந்த உலகியல் அறிவுகளைக் காசாக மாற்றுகிறோம் அதைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடக்கிறது. எனவே வேதம் என்பது உலகியல் அறிவு என்பது தெளிவாகிறது.

இதைத்தான் சேக்கிழார்,

உலகியல் வேதநூல் ஒழுக்கம் என்பதும்

நிலவுமெய்ந் நெறிசிவ நெறிய தென்பதும்

கலதிவாய் அமர்காண் கிலார்க ளாயினும்

பலர்புகழ் தென்னவன் அறியும் பான்மையால்

என்று பாடினார். எனவே உலகியல் அறிவே வேதம். அந்த உலகியல் அறிவையும் இறைவனை இணைத்தே போதிப்பது வேதம்.

பெரியோர்களே! இந்தச் சிந்தனை வடமொழி வேதத்தில் இல்லை. வடமொழி வேதத்தில் சிவபெருமானைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லை. இதுவே வடமொழி வேதம் நம்முடையதல்ல என்பதற்கு வலுவான சான்று பகர்கிறது. வடமொழி வேதம் நம்முடையதல்ல என்பதற்கு வலுவான சான்ற பகர்கிறது. வடமொழி வேதம் நம்முடையதல்ல என்பதற்கு ஏற்கனவே ஒரு காரணம் காட்டி அது சுயம்பு நம்முடையது இறைவனால் அருளப்பட்டது என்று கூறி நிறுவியுள்ளோம்.

வடமொழி வேதம் நம்முடையதல்ல என்பதற்கு உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இன்னொரு சான்று கொடுக்கிறார்.

தொல்காப்பியம் அரங்கேறுகிறது நிலத்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவை. கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றம் நடைபெறுகிறது. அக்காலத்தில் ஒரு நூலை அரங்கேற்றம் செய்வது என்றால் அவ்வளவு எளிதானல்ல. நாங்கள் எல்லாம் இப்போது சர்வ சாதாரணமாக பல நூல்களைத் தமிழ்நாட்டில் வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றால் யாரும் எதிர்த்துப் பேசமாட்டான் என்கிற தைரியம்.

சீர்காழிக் கோவை என்ற நூலை மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை எழுதினார். அதை எழுதச் சொன்னவர் மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை என்ற கிறித்துவத் தமிழறிஞர் மாவட்ட முன்சீப்பாக இருந்தவர். சீர்காழிக்

கோவையை எழுதிய மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை தமிழ் தாத்தா என்று பெயர் பெற்ற உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்களின் ஆசிரியர். பத்துக் கம்பர் என்று பெயர் பெற்றவர். அவரிடம் தமிழ் படித்துக் கொண்ட புலவர்கள் பலர். அவர்களோடு வேதநாயகம் பிள்ளையும் முன்னிலை வகிக்க அரங்கேற்றம் நடைபெறுகிறது. இருந்தும் அரங்கேற்றத்தில் கேள்வி கேட்கப்படுகிறது. அதற்கு சரியான பதில் கூறப்பட்ட பின்தான் அரங்கேற்றம் தொடர்ந்தது.

அவ்வளவு ஏன்? கச்சியப்ப சுவாமிகள் எழுதிய கந்தபுராண அரங்கேற்றம் ஆரம்பத்திலேயே தடைப்பட்டது. முதல் பாடல் திகடசக்கரம் என்று தொடங்கும். பாடலைத் தொடங்கின உடனே திகடசக்கரம் என்று வருவதற்கு இலக்கணப் புணர்ச்சிவிதி காட்டு என்று தடைசெய்தார் ஒருவர். அப்புறம் முருகனே முன்னின்று சிக்கலைத் தீர்த்து அரங்கேற்றம் தொடர்ந்து என்ற வையுங்கள். எனவே அரங்கேற்றம் என்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல.

இங்கே தொல்காப்பிய அரங்கேற்றம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையில் நடைபெறுகிறது. அவையில் நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசான் என்பவர் முன்னிலை வகித்து தொல் காப்பியத்தைக் கூறக்கேட்டு ஆராய்ந்து அங்கீகரித்தாராம். இது பற்றி தொல்காப்பிய சிறப்புப்பாயிரம் இப்படிக் கூறுகிறது.

நிலத்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து

அறங்கரை நாமுன் நான்மறை முற்றிய

அதங்கோட் டாசற் கரித்தபத் தெரிந்து

இந்தப் பாடலில் அதங்கோட்டாசான் யார் எனக் கூறவந்த போது அவர் நான்மறை முற்றியவர் எனப்படுகிறது. அங்கே நான்மறை என்பது எது? விரிவுரை செய்கிறார் நச்சினார்கினியர்-புலவர்கள் உச்சிமேற் கொண்டு பாராட்டும் நச்சினார்கினியர். இவர் ஓர் அந்தணர். அதிலும் ஆரிய அந்தணர். பரத்துவாச கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரே இங்கே குறிப்பிடப்பட்ட நான்மறை ரிக்,யசர்,சாமம், அதர்வணம் இல்லை என்று விரிவுரை செய்தார். இது பற்றி அவர் கூறுவதை அவர் உரையிலேயே பார்ப்போம்.

நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளும் உடைமையான் நான்மறை என்றார். அவை தைத்திரியமும், பௌடிகமும், தலவகாரமும், சாமவோமும் ஆம். இனி, இருக்கவும், யசவும், சாமமும், அதர்வணமும் என்பாரும் உள். அது பொருந்தாது. இவர் (தொல்காப்பியர்) இந்நூல் செய்த பின்னர் வேதவியாசர் சின்னாள் பல்பிணிச் சிற்றிவினோர் உணர்வதற்கு நான்கு கூறாக இவற்றைச் செய்தாராகலின் வேத வியாசருக்கு முற்பட்டவர் தொல்காப்பியர் என்பது நச்சினார்கினியர் கருத்து.

எனவே தொல்காப்பியர் காலத்திய தமிழ் நான்மறை முந்தியது என்றும் வேதவியாசரால் வகுக்கப்பட்ட வடமொழி நான்மறை பிந்தியது என்றும் தெளிவுபட புலனாகிறது.

தொல்காப்பியர் காலம் எந்தக் காலமோ? இதுபற்றி பல கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. அதில் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். அதாவது அவர் கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்டவர். எவ்வளவு நூற்றாண்டு? அதில் தான் கருத்து வேறுபாடுகள். ஆனால் வேத வியாசர் காலத்தைத் தெளிவாக அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள் அறிஞர்கள். அதாவது வேதவியாசர் காலம் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு. பாதராயணர் என்பது வியாசருக்கு உள்ள மறுபெயர். இவர் கௌட பாதருக்கு அறவுரை சொன்னவர். கௌடபாதர் ஆகி சங்கரருக்கு ஆசிரியர்-அதாவது கலுவாக இருந்தவர். இந்த வேத வியாசர் வகுத்த நூலே வடமொழி வேதம் என்றும் தமிழ் நான்மறை வேறு என்றும் தெளிவுபடச் சொல்லி விட்டார் நச்சினார்கினியர். இதுவே ஒரு வலுவான சான்று.

நாம் வடமொழி வேதம் நம்முடைய வேதமல்ல என்பதற்கு இதுவரை இரண்டு காரணங்களைப் பார்த்தோம். ஒன்று—வடமொழி வேதம் இறைவனால் அருளப்படாது தானாகத் தோன்றியது. அதாவது சுயம்பு என்பது. இரண்டு—நச்சினார்க்கினியர் தன் உரையில் தமிழர்களின் நான்மறை என்பது ரிக்,யஜூர்,சாமம்,அதர்வம் எனப்படும் வடமொழி நான்மறையல்ல என்று தெளிவுபடக் கூறி விட்டார். இனி மூன்றாவது காரணம் ஒன்றையும் பார்ப்போம். அதாவது வடமொழி வேதத்தில் சிவபெருமான் அங்கீகாரம் செய்யப் படவில்லை என்பது.

வடமொழி வேதத்தில் சிவபெருமான் வந்திக்கப்படவில்லை என்பது ஒரு புறம் இருக்க நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பது தான் உண்மை. நான்கு வேதங்களும் சிவபெருமானுக்கு எதிராகவே இருக்கிறது. முழுமுதற்கடவுளான சிவபெருமானுக்கு ஆதரவாக அங்கே எதுவுமில்லை. ஆனால் சிறு தெய்வங்கள் வணங்கப்படுவது காணப்படகிறது. இந்திரன், வருணன், அசுவினி தேவர்கள், உஷை என்னும் விடியல் தேவதை, சோமன் என்ற சிறு தெய்வங்களே போற்றி புகழப்படுகின்றன. நான் ரிக் வேதத்தை முழுமையாக ஆராய்ந்து படித்தவன். இதில் சோமன்—கள்ளுக்கு மட்டும் மூன்று அத்தியாயங்கள் உள்ளன. கள்ளே போற்றி, சாராயமே போற்றி என்றால் அதை சான்றோர்கள் ஒரு நூலாக வைத்து எண்ணுவார்களா? ஆனால் ரிக் வேதத்தில் இதெல்லாம் உள்ளது. அதில் இன்னும் எப்படி எப்படியெல்லாம் சொல்லி இருக்கிறார்கள் என்று சில உதாரணங்கள் காட்டுகிறேன்.

இதையெல்லாம் தமிழ்வேள்வி என்ற அடியேனது நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ரிக் வேதத்தில் சிவ நிந்தை என்ற தலைப்பில் இவற்றை விவரித்திருக்கின்றேன். ரிக் வேதத்தில் ஆறாவது மண்டலத்தில் 15ஆம் பகுதியில் அக்கினியைப் பாராட்டி பரத்துவாசர் பாடியது.

பரத்துவாசர் பிரகஸ்பதியின் மகன். இவர் பாடியது என்று தலைப்பிட்டு ரிக் வேதத்தில் கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். இதுவே ஒரு குழப்படி. வேதம் தானாகவே சுயம்பு எனக்கூறிவிட்டு பரத்துவாசர் பாடியது என்று கூறினால் ஒன்றிற்கொன்று முரணாக இல்லை? சுயம்பு என்றால் தானாக வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒவ்வொரு தலைப்பிலும் இவர் பாடியது, அவர் பாடியது என்று குறிப்பிட்டால் என்ன பொருள். வேத புத்தகம் எல்லாம் கையிலும் கிடைக்காது என்ற துணிச்சல் தானே! அதை எழுதாக்கிளவி என்று வேறு சொல்லி பன்னூறு ஆண்டுகள் மறைத்தே வந்ததனால் இந்த சௌகரியம் ஏற்பட்டது போலும். ஆனால் ஆங்கிலேயனும், பிரஞ்சுக்காரனும் மெல்ல மெல்ல அவற்றைப் புத்தகமாக சற்றேறக்குறைய ஒரு நூறு ஆண்டுகள் முன்னம் வெளியிட்டு விட்டார்கள். வெளியிட்டாலும் இதை யார் வாங்கி வைக்கப் போகிறார்கள் என்ற துணிச்சலால் எதை வேண்டுமென்றாலும் சொல்லலாம் என்று ஆகிவிட்டது. இந்தப் பகுதியை இந்த இந்த ஆசிரியர் எழுதினார் அல்லது பாடினார் என்றால் அது சுயம்பு ஆவது எப்படி?

அரசனாக இருந்து ரிஷியாக மாறிய விசுவாமித்திரர் இந்த ஆரிய வேத வழி முறைகளுக்கு எதிராக இருந்தவர். ஆரிய வசித்தரின் எதிரி. ஆனால் விசுவாமித்திரன் மகனோ விசுவாமித்திரர்க்கு எதிராக இருந்தார். இவர் பெயர் மனுச்சந்தைசுவாமித்திரர். இவர் பாடிய 500,600 சுலோகங்கள் ரிக் வேதத்தில் உள்ளன.

சரி! பிரகஸ்பதி மகன் பரத்துவாசர் ஆறாவது மண்டலத்தில் என்ன பாடுகிறார் என்று பார்ப்போம். அங்கே, 15ஆம் பகுதியில் மூன்றாவது சுலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு இது.

தடைபடாத நீ (அக்கினி) தட்சணை—விரதத்தில் வலியனாய் இருப்பவனை—வலுப்படுத்துகின்றாய். நீ அவனை அருகில் உள்ள தூரத்தில் உள்ள பகைவனிடமிருந்து பாலிப்பவனாய் இருக்கின்றாய். பலத்தின் மகனே! எப்பொழுது புகழுடன் இருக்கும் நீ அவியை அளிக்கும் வீதஹவயனுக்குச் செல்வத்தையும் மணையையும் அளிக்கவும்.

இங்கே தட்சன் பாராட்டப்படுகின்றான். நம் எல்லோருக்கும் தட்சன்சிவ நிந்தை வேள்வி செய்பவன் என்பது நன்கு தெரியும். அவன் இங்கே பாராட்டப் படுகிறான் என்றால் என்ன பொருள்? இது மட்டுமல்ல. ஆறாவது மண்டலத்தில் 5வது பகுதியில் இரண்டாவது சுலோகத்தில் தட்சனின் புதல்வர்களும் பாராட்டப்படுகின்றனர்.

தட்சன் மகளை நாம் தாட்சாயணி என்று தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சிவனை மணந்த இந்த தாட்சாயணி என்பவளுக்கு வேறாக தட்சனுக்கு இளை என்று ஒரு புதல்வி இருந்திருக்கிறாள். இவளும் தந்தை வழி வேள்வி செய்திருக்கிறாள். இவளும் ரிக் வேதத்தில் போற்றப்படுகிறாள். ரிக் வேதத்தில் மூன்றாம் மண்டலம் 27ஆம் பகுதியில் ஒன்பதாவது மற்றும் பத்தாவது சுலோகத்தில் இளையின் புகழ் காதின விசுவாமத்திரன் என்பவனால் பாராட்டிப் பாடப்படுகிறது.

எனவே ரிக் வேதத்தில் சிவபெருமானுக்கு வேலையில்லை. சிவபெருமானுக்கு எதிரானவர்களே போற்றப்படுகிறார்கள். இவர்கள் செய்யும் வேள்வி வேறு தமிழர் வேள்வி வேறு. ரிக் வேதத்தில் வரும் வேள்விகளில் யாககுண்டம் உண்டு. வேதிகையில் வைக்கப்படும் குடத்தில் நீருக்குப் பதிலாக மதுவை நிரப்பினார்கள்.

ரிக் வேதத்தில் ஐந்தாம் மண்டலத்தில் 29ஆம் பிரிவில் சுலோகம் 7ன் மொழிபெயர்ப்பு இது.

இந்திரன் மதுவால் களிக்கப்பட்ட மூன்று கலசங்களில் உள்ள சோமத்தை விருத்திரனைக் கொல்லப்படுகினான்

இவையெல்லாம் பரம்பொருளான சிவபெருமானுக்கு முன்னால் பாடத்தகுதி உள்ளவை தானா என்று சற்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

தமிழில் இருக்கு என்றால் மந்திரம் என்று பொருள். வடமொழியில் ரிக் என்றால் தோத்திரம் என்பது பொருள். ரிக் என்பதை ஆங்கிலத்தில் லிட்டனீஸ் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குத் தோத்திரம் என்பது பொருள்.

இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒரு பால் என்று மணிவாசகர் திருப்பள்ளியெழுச்சியில் பாடினார். இங்கே இருக்கு என்பது வடமொழி ரிக் வேதத்தைக் குறிப்பிட்டதாகப் பொருள் கொள்கின்றனர் சிலர். அப்படிக் கொண்டால், தோத்திரத்தோடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒரு பால் என்று பொருள் வரும். இது பொருந்துமா?

எது தமிழ்ச் சொல் எது வடமொழிச் சொல் என்று தெரியாமலேயே நாம் பல சொற்களைக் கையாளுகிறோம். வடமொழி மேலே உள்ள மோகத்தால் அதை அப்படியே தமிழில் உபயோகிக்கிறோம். இது ஒரு பெரிய துரதிர்ஷ்டம். இது தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வந்து விட்டது. அவர் காலத்திலேயே வடமொழி சொல்லை எப்படிக் கையாண்டு ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்று இலக்கணமே உள்ளது. அதை இரண்டு வகையாகப் பிரிந்தனர். ஒன்று தற்சமயம் மற்றொன்று தற்பவம். ரோஜவாவில் ஜா என்பது வடமொழி எழுத்து. அதை அப்படியே வைத்துக் கொள்வது தற்சமம். ஜாவுக்குப் பதிலாக சா என வைத்துக் கொள்வது தற்பவம். அதாவது ரோசா என்று எழுதிக்கொள் என்றான். இதைப்போல தற்சமமாக உள்ள சொல் பல தற்பவமாக வந்த சொல் பல. மந்திரம் என்ற சொல் இரு மொழியிலும் உண்டு. ஆகமம் என்பது இருமொழியிலும் உண்டு. ஆனால் இவ்விரண்டிற்கும் வடமொழியில் அர்த்தம்பேறு தமிழ் மொழியில் அர்த்தம் வேறு. தமிழ் மொழியில் அர்த்தம் வேறு.

எனவே இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒரு பால் என்ற இடத்தில் என்ன பொருள் கொள்ள வேண்டும்? இருக்கு என்பது இங்கே தமிழ்ச் சொல். பொருள் மந்திரம். எனவே மந்திரத்தொடு தோத்திரம்

இயம்பினார் ஒரு பால் எனக் கொள்வதே பொருந்தும். அதிலும் வடமொழி ரிக் கை சிவபெருமான் முன் ஓதவே தகுதியற்றது என்பதை முன்னாலே பார்த்தோம்.

எனவே மூன்று காரணங்களினால் வடமொழி வேதம் நம்முடையதல்ல என்று தொகுத்துக் காணலாம் 1) அவை இறைவனால் அருளப் படாமல் சுயம்பு என்பது 2) ஆரிய அந்தணரான நச்சினார்க்கினியரின் உரைச் சான்று 3) அவை முழுக்க முழுக்க சிவபெருமானை நிந்தை செய்வதாகவும் தமிழ்நெறி முறைகளுக்கு மாறாகவும் இருப்பது. ஆகவே மேற்வறிய காரணங்கள் வலுவானவை மறுக்க முடியாதவை.

இனி, வடமொழி வேதம் மந்திர வயப்பட்டது என்று சொல்கிறார்கள். சுலோகங்கள் மந்திர சாஸ்திரப்படி அமைந்தவை என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். அதாவது சுலோகங்களில் ஒரு சில 28 எழுத்துகளோடு அடிகள் அமைய எழுதப்பட்டவை. இப்படிச் சட்டளை அமைய எழுதவது மந்திரம் என்கிறார்கள். இது யாப்பு முறை அவ்வளவு தான்.

தமிழிலும் இப்படியாப்பு முறை உண்டு. கட்டளைக் கலித்துறை என்று வரும். நேர்-16, நிரை-17 என்பது கட்டளை என்பார்கள். அதாவது நேரசையில் பாடல் தொடங்குமானால் அடிதோறும் ஒற்று நீங்கலாக 16 எழுத்து மட்டுமே வரும். நிரையசையில் பாடல் தொடங்கினால் அடிதோறும் 17 எழுத்து மட்டுமே வரும். இது மட்டுமல்ல சீருக்கும் தளைக்கும் கட்டளைகள் உண்டு. இவையெல்லாம் வடமொழி சுலோகங்களில் காணப்படாதவை.

மந்திரம் என்பது வடமொழிச் சொல். மந் என்றால் நினைப்பவன். திரம் என்றால் காப்பாற்றுவது. அதாவது மந்திரம் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு நினைப்பவரைக் காப்பாற்றுவது என்று பொருள்.

அண்மையில் தினமணி செய்தித்தாளில் சென்னையில் ஒரு வேள்விக் குண்டத்தில் ஒரு சாமியார் இறங்கி 3 மணி நேரம் அக்கினி குண்டத்தில் இருந்தார் எனச் செய்தி வந்திருந்தது. மக்கள் எப்படியெல்லாம் ஏமாறுகிறார்கள்? இவரை ஒரு பெரிய மகான் என்றும் அருளாளர் என்றும் பாராட்டுகிறார்கள். நம் மக்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? ஒருவர் இலிங்கத்தை வரவழைக்கிறார் என்றால் அவர் சிவபெருமானுடன் நேரடியாக ஃபேக்ஸ் தொடர்பு உடையவத் என்று நினைக்கிறார்கள். அது அல்ல விடயம். தீயிலே பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு அக்கினிஸ்தம்பம் என்று பெயர். அதற்கு ஒரு மந்திரம் உண்டு. நீரிலே நடப்பதற்கு ஜலஸ்தம்பம் என்று பெயர். அதற்கு ஒரு மந்திரம் உண்டு. அந்த அக்கினிஸ்தம்ப முறையில் தான் அவர் 3 மணி நேரம் தீயில் இருந்தார். அவர் கற்ற மந்திரம் அவரை 3மணி நேரம் தான் தீயில் பாதிப்பில்லாமல் இருக்க வைத்தது. இப்படிச் சில மணி நேரத்திற்கு பின் அவரவர் சாதனைக்கு ஏற்றபடி ஒரு நிமிடம் கூட தீயில் பாதிப்பில்லாமல் இருக்க வைத்தது. இப்படிச் சில மணி நேரத்திற்குப் பின் அவரவர் சாதனைக்கு ஏற்றபடி ஒரு நிமிடம் கூட தீயில் பாதிப்பில்லாமல் இருக்க முடியாது. இந்த வித்தையால் இறைவனோடு அவர் நெருங்கி விட்டார் என்பதும் கிடையாது. இது ஒன்றினாலே ஒருவர் மகனாகி விடவும் முடியாது.

அவ்வளவு ஏன்? வாரியார் சுவாமிகள் கண்ணமங்கலம் என்ற ஊரில் சிறுவயதில் யோகாசனப் பயிற்சி மூலம் பத்மாசனமிட்டு கிணற்றிலே நீரின் மேலே பலமணி நேரம் இருக்கிறார். இதெல்லாம் ஒரு பயிற்சி தானே ஒழிய இறையருட் பரிபூரண நிலை அல்ல.

ஜலஸ்தம்பம், அக்கினிஸ்தம்பம் ஆகிய இவற்றிற்கென மந்திரங்கள் உண்டு. அவற்றைச் சொல்வதன் மூலம் அவற்றின் பயிற்சி மூலம் எளிமையாகச் செய்யலாம். வாரியார் சுவாமிகள் இரண்டாவது முறை வடநாட்டுப் பயணத்தில் கங்கையில் நீரின் மேல் பத்மாசனமிட்டு பலமணி நேரம் இருந்திருக்கிறார். இடைவிடாத பயிற்சியே இதற்குக் காரணம்.

தினந்தோறும் தண்டால் எடுத்தால் கையில் வலு ஏறுகிறது. இது உடற்பயிற்சி. அது போல் இது மனப்பயிற்சி. பலமுறை உரிய மந்திரத்தைச் சொல்லி பயிற்சி பெறுவார்களேயானால் அக்கினி தாக்காது.

நீரின் மேல் நடக்கலாம். ஸ்தம்பம் என்றால் நிறுத்துதல் என்று பொருள். அக்கினிஸ்தம்பம், ஜலஸ்தம்பம் ஆகியவற்றிற்கு மந்திரம் உண்டு. ஆனால் மரணஸ்தம்பம் கிடையாது. அதற்கு மந்திரம் இல்லை. அது தெரிந்தால் மரணம் இல்லாமல் பிழைத்து விடலாம்.

வினோத்திற்கு சொல்லிக் கொடுத்தால் (எதிரே வினோத் என்ற சிறுவன் கூட்டத்தில் இருந்தான். அவனைச் சுட்டிச் சொன்னது இது) அவன் அடுத்த தடவை நான் வரும் போது வினோதமாக பலவற்றைச் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவான். யார் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இதை ஒரு பெரிய விஷயமாக எடுத்துக் கொண்டு பேப்பரில் விளம்பரம் செய்கிறான். அதையல்லாம் பெரிதாக நினைப்பது மக்களின் அறியாமை.

மந்திரம் என்பது நினைப்பவனைக் காப்பாற்றுகிறது. அக்கினி என்னைத் தாக்கக் கூடாது என்று மந்திரத்தை உருவேற்றிப் பலமுறை சொல்லிச் சொல்லி வருவதால் மந்திரம் வேலை செய்கிறது. அவன் சொல்லும் மந்திரம் அவனைக் காப்பாற்றுகிறது இதில் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். மந்திரத்தைச் சரியானபடி உச்சதரிதம்ததால் தான் காப்பாற்றும் சரியாக உச்சரிக்காவிட்டால் காப்பாற்றாது.

எனவே மந்திரம் இங்கே எஜமான் நிலையில் இருக்கிறது. மந்திரத்தை உச்சரிக்கும் அவன் அடிமையாக இருக்கிறான். இது வடமொழி மந்திரத்தின் தகவு.

தமிழில் வரும் மந்திரம் என்ற சொல் அப்படியல்ல. தொல்காப்பியத்தில்.

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப

என்று கூறப்படுகிறது. மாந்தர் கூறியது மந்திரம். தமிழில் மந்திரம் என்று கூறவேண்டும். வடமொழியில் கூறுவது போல் மந்திரம் அல்ல.

மாந்தர் கூறியது மந்திரம் என்றோம். எந்த மாந்தர்?

மாந்தர் என்றால் மாந்தி நிற்பவர்கள். இறைவனுடைய திருவடியின் பத்தில் மாந்தி நிற்பவர்கள். அவர்களே மாந்தர்கள். அதாவது அருள்நெறியில் திளைத்து நிற்பவர்கள். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் போன்றவர்கள் எல்லாம் மாந்தர்கள். ஒரு உபசரிப்பிற்காக ஏற்றுரையாக நம்மை மாந்தர் என்று சொல்கிறாமே தவிர நாமெல்லாம் மாந்தரல்ல மனிதர்கள்.

ஒரு ஆட்டோக்காரன் ரிக்ஷாக்காரனைப் பார்த்து தலைவரே! நகர்ந்து போ என்கிறான். உடனே ரிக்ஷாக்காரன் தன்னைத் தலைவனாக எடுத்துக் கொள்ள முடியுமா? இங்கே ரிக்ஷாக்காரன் தலைவனும் அல்ல ஆட்டோக்காரன் அவனுக்குத் தொண்டனும் இல்லை. அது ஓர் உபசார வார்த்தை அவ்வளவுதான். அதுபோல் நம்மையெல்லாம் மாந்தர் என்று கூறினாலும் நாமெல்லாம் மாந்தர் இல்லை. அருளாளர்களே மாந்தர்கள். நாமெல்லாம் இறைவனுடைய திருவடியின் பத்தில் திளைப்பவர்களா? இல்லையே! அப்படித் திளைக்கும் மாந்தர்கள் கூறினால் அது மந்திரம் அது நடக்கும்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஒரு மாந்தர். அவர் ஆணையிடுகிறார்—முதலையே நீ உண்ட பாலனைக் கொண்டு வந்து போடு—முதலை கொண்டு வந்து போடுகிறது. அது தான் மந்திரம். தமிழ் மறையிலே மந்திரத்தைச் சொல்லும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் எஜமான் அவரிடம் மந்திரம் வேலையாளாக வேலை செய்கிறது. இங்கே தமிழ் மறையில் சொல்லுகிற சுந்தரமூர்த்தியார் எஜமான் மந்திரம் அடிமை. வட மொழியில் அகனிஸ்தம்பம் மந்திரத்திலே மந்திரம் எஜமான் மந்திரத்தைச் சொல்லும் இவன் அடிமை.

ஒன்றிற்கொன்று தலை கீழாக இருக்கிறது பாருங்கள்! மந்திரம் என்பதும் மந்திரம் என்பதும் ஒரே சொல்போலத் தோற்றம் காட்டுகிறது. ஆனால் இரண்டும் வேறு வேறு எதிரான பொருளை உடையவை என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது.

இதுவரை திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்ட வேதம், மந்திரம், இருக்கு என்பவையாவை என்பது பற்றி விளக்கமாகப் பார்த்தோம். இனி ஆகமத்திற்கு வருவோம். மந்திரம் என்ற சொல்லில் கூறியதைப் போல ஆகமம் என்ற சொல்லும் இருமொழியிலும் உண்டு. அதாவது வடமொழியிலும் ஆகமம் என்ற சொல் உண்டு. தமிழிலும் ஆகமம் என்ற சொல் உண்டு. இது தற்சமம். இரண்டிலும் பொருள் ஒன்றல்ல. வடமொழியில் ஆகமம் என்றால் என்ன பொருள் என்று பார்த்தால் வந்தது என்று பொருள். எதிலிருந்து வந்தது? இறைவனுடைய திருவாயிலிருந்து வந்தது. நல்லவேளை! வடமொழியில் இருந்தாலும் ஆகமத்தை ஆரியர்கள் தம்முடையவை என்று ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. தமிழ் அந்தணர்களான சிவாச்சாரியார்களே ஆகமத்தை வடமொழியில் எழுதிவைத்துக் கொண்டார்கள். எனவே சுயம்பு என்று கூறி தானே வந்தது என்று பொருள் கூறாமல் தமிழ் மரபுப்படி ஆகமம் என்றால் இறைவனிடமிருந்து வந்தது என்று பொருள் கூறினார்கள்.

ஆகம வரலாறு சிவாகமத்தில் காணப்படுகிறது. அதையொட்டி எழுதப்பெற்ற சிவஞானபாடியத்தில் நமக்குக் கிடைக்கின்ற வரலாறுபடி பார்த்தால் இறைவனுடைய வாயிலிருந்து ஆகமம் மட்டும் வரவில்லை வேதமும் வந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழ்வேதம் என்று இங்கே கொள்ளாமல் பின் வந்தவர்கள் வடமொழி ஆரிய வேத நான்கையே இங்கே பொருளாக கொண்டார்கள். ஆரியர்கள் அதைஏற்காத போதும் இவ்வாறு ஏன் வலிந்து கூறினார்கள் என்பது இறைவனுக்கே வெளிச்சம்!

இது வலிந்து கூறியது என்பதற்கு இவர்கள் சொற்களே சான்று கூறுகின்றன. இவர்கள் கூறும் வரலாற்றின்படி பார்த்தால் சிவபெருமான் வாயிலிருந்து வந்தது வடமொழி ஆரிய வேதமும் வடமொழியில் காட்டப்படுகிற ஆகமும். ஆகமம் என்றால் வந்தது என்றால் வேதமும் அதே வாயிலிருந்து தானே வந்தது. அப்பறம் ஏன் தனித்தனியாக பேர்? வேதமும் ஆகமம் தானே! இவர்கள் பொருள்படி. அப்படியானால் வேதம் என்றே தனியாகக் குறிப்பிடக் கூடாது. எல்லாம் ஆகமம் தான். 28 ஆகமங்கள் கூறுவதோடு இந்த நான்கும்—வடமொழி ஆரிய வேத நான்கும்—சேர்த்து மொத்தம் முப்பத்திரண்டு ஆகமம் என்று சொல்வது தானே! ஏன் சொல்லவில்லை?

அப்படியானால் யாரோ யாரையோ எந்தக் காரணத்தினாலோ வலிந்து தழுவிக்கொள்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. தழுவப்படுபவன் உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று உதறித் தள்ளுகிறான் இவன் போய் வேண்டுமென்றே வலிந்து தழுவிக்கொள்கிறேன் என்பது தான் வேடிக்கையும் அதன் வழி விபரீதமும் ஆனது.

ஆகமம் என்றால் வந்தது என்று சொன்னோம். அந்த வந்தது என்பதற்கு இறைவன் திருவாயில் இருந்து வந்தது என்பதல்ல பொருள் என்பது இதனால் புலனாகிறது. வரலாற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இதற்கு விடை கிடைக்கிறது.

வடமொழிக்கு குறிப்பிட்ட காலம் வரை விபி—எழுத்து வடிவம் கிடையாது. அதனால் தான் வடமொழி வேதத்திற்கு எழுதாக் கிளவி என்று பெயர். இதையொட்டிய சேக்கிழார் சம்பந்தர் வாக்கை எழுதுமறை என ஒத்திட்டுக் காட்டி உயர்வு கூறினார். எனவே அந்த மொழிக்கு எழுத்துவடிவம் இல்லாததால் கிரந்தம் என்ற எழுத்துவடிவ முறையைக் கடன் வாங்கி எழுதினார்கள். கிரந்தலிபியும் தமிழே என்று சில அறிஞர்களும் சிவாச்சாரியார்களும் இப்போது கூறுகிறார்கள். இந்த கிரந்த காலம் ஏறத்தாழ 13ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக சில அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்த கால கட்டத்தில் தான் வடமொழி ஆரிய வேதத்திற்கு எதிராக வடமொழியில் ஆகமம் எழுதி வைக்கப்பட்டது. எனவே ஆகமம் என்ற வடமொழிச் சொல்லிற்குப் புதிய எழுத்துவடிவில் வந்தது என்று பொருள்.

13ஆம் நூற்றாண்டிற்கு உட்பட்ட இந்த ஆகமம் வேறு. இதே ஆகமம் தமிழில் சிவபெருமானால் நீண்ட நெடுங்காலத்திற்கு முன் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு மணிவாசர் திருவாசகத்தில் குறிப்பு கொடுக்கிறார்.

மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனில்

சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவிந் தருளியும்

இந்த மகேந்திர மலை எங்கே இருந்தது என்றால் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையினுடைய தொடர்ச்சியில் இப்போதுள்ள நிலப்பகுதிக்கும் தெற்கே நீண்ட தொலைவில் இருந்தது. அதாவது கடல்கோளால் மூழ்கிய குமரிக்கண்டத்தில் இருந்தது. குமரிக்கண்டம் குமரி ஆற்றிற்கும் பஃறுளி ஆற்றிற்கும் 700 காவதம் விஸ்தீரணம் இருந்ததாக மேனாட்டு மற்றும் நம்நாட்டு ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் எடுத்துச் சொல்லி நிறுவியிருக்கிறார்கள். 700 காவதம் என்றால் ஏறத்தாழ ஏழாயிரம் மைல். இந்த மகேந்திர மலை இந்தக் குமரிக்கண்டத்தில் இருந்தது. இந்த மலை உள்பட குமரிக் கண்டத்தைக் கடல் கொண்டு சென்று விட்டது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது வலிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன. காவேரி குடகு மலையிலிருந்தும், பாலாறு நந்தி மலையிலிருந்தும் உற்பத்தி யாகும் அருவிகள். அருவிகள் ஓடி ஆறுகள் ஆயின. அதுபோல் மகேந்திர மலையில் உற்பத்தியாகி வந்தது தான் குமரியாறு. இதைப்பற்றி சங்க நூல்கள் பலவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளன.

எனவே கடல் சீற்றத்தினால் அழிந்துபட்டது போக இப்போது எஞ்சியுள்ள மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் தெற்கடியில் உள்ள சிறு பகுதியே மகேந்திரமலை.

இந்த கடல் சீற்றம் அல்லது கடல் கோள் எப்போது நிகழ்ந்தது? ஆராய்ச்சியாளர் கருத்துப்படி ஏறத்தாழ கி.மு.6000 அல்லது 7000 ஆண்டுகட்கு முன்னாக நிகழ்ந்தது என்று கண்டறியப்படுகிறது.

நம்மிடையே சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? உலகமே கிறிஸ்து பிறந்ததற்குப் பிறகு தான் உண்டானது எனத் தவறாக நினைக்கிறார்கள். இது தான் கொடுமை. கி.மு. என்று பின்னோக்கிச் சென்று பார்க்கப் பயப்படுகிறார்கள். நேற்று கூட நான் திருமூலர் காலம் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் போது கூறினேன். சில நாட்களுக்கு முன்னால் ஒரு செய்தி படித்தேன். டயனோசூர் என்ற மிருகத்தின் எலும்பை ஓரிடத்தில் தோண்டிக் கண்டுபிடித்ததாகளாம். அந்த எலும்பினுடைய முறைமை, தகைமை, தன்மையை ஆராய்ந்து பார்த்து அது எட்டு கோடி ஆண்டுகட்கு முன்னால் உள்ள காலத்தைச் சேர்ந்தது என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். விஞ்ஞானுழிதுஃஹழகு இதை உறுதிப்படுத்திருக்கிறார்கள். எனவே உலகம் உருவானது 8 கோடி ஆண்டுகட்கு முன்னால் என்பது நிச்சயமாகிறது. இதன்படி பார்த்தால் 8 கோடி ஆண்டுகட்கு முன்னால் இந்த உலகத்தில் உயிர்கள் இருந்திருக்கின்றன என்பதை ஆராய்ச்சியாளர்கள் உறுதிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க கிறிஸ்து பிறந்த பிறகு தான் சரித்திரம் உண்டானது என எண்ணிப் பின்னோக்கிப் பார்க்கப் பயப்படுபவர்களை என்ன சொல்ல?

ஆக மகேந்திரமலையில் ஏறத்தாழ கி.மு. 5000 ஆண்டில் சிவபெருமானால் எடுத்துரைக்கப்பட்டது தான் ஆகமம். இது தூய தமிழ்ச் சொல். தூய தமிழ்ச் சொல்லான ஆகமம் என்றால் என்ன? ஆ-உயிர். அதாவது ஆ என்பது ஓரெழுத்தொரு மொழி. பசு என்று பொருள் தந்து உவம ஆகுபெயராக உயிர்களைக் குறிக்கும். கமம் என்பது நிறைவைக் குறிக்கும். நிகண்டு படித்தால் இது புரியும். நிகண்டு என்பது - செய்யுள் வடிவில் வந்த அகராதி சூடாமணி நிகண்டு, பிங்கலந்தை நிகண்டு என்று தமிழ் நிகண்டுகள் பலவுண்டு.

கமமுறு சிவநெறிக் கேற்றியென் றனையே

காத்தென துளத்தினில் கலந்தமெய்ப் பதியே

என்று வள்ளலார் பாடுகிறார். அந்த சொல் பயன்படுத்தப்படுகிற இடத்தைக் காட்டினால் தானே புரியும். அதனால் இந்தப் பாட்டை எடுத்துக் கூறினேன். இங்கே கமம் என்பது நிறைவு என்ற பொருளில் வந்து நிறைவினைப் பெற்றுத்தரும் சிவநெறி என்று குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காண்க. எனவே ஆ+கமம் என்பது உயிர்கள் நிறைவை அடைவதற்கான நெறி என்பது பொருள்.

வடமொழியில் ஆகமம் என்பது நம்மை அடைய வந்தது என்று பொருள். தமிழ்மொழியில் ஆகமம் என்ற சொல் நம்மை நிறைவான சிவநெறியில் அடைவிப்பது என்று பொருள். வந்தவன் போனவன் சொல்லுவதெல்லாம் ஆகமம் ஆகாது. இறைவன் திருவடியை அடைவிப்பது எதுவோ அது தான் ஆகமம். இந்தப் பொருள் தமிழ்ச் சொல்லான ஆகமத்தில் தெளிவாக இருப்பது காண்க.

அடுத்து இந்த ஆகமம் மொத்தம் எத்தனை என்பது கேள்வி. சிவாகம வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தோமானாலும் சரி, திருமந்திரத்தை எடுத்துப் பார்த்தோமானாலும் சரி ஆகமம் மொத்தம் 28 என்று தெரிகிறது. இதை எல்லோரும் ஒருமித்துச் சொல்கிறார்கள். திருமந்திரத்தில் ஆகமச் சிறப்புப் பகுதியில்,

அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சோ டிருபத்த மூன்றுள ஆகமம்
எஞ்சலில் விஞ்சுகர் இருபத் தெண்மரும்
அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே.

அஞ்சோடு இருபத்து மூன்றுள என்றால் அஞ்சையும் இருபத்து மூன்றையும் கூட்டிக் கொள்ள வேண்டும். மொத்தம் 28. அதாவது ஆகமம் மொத்தம் 28. அடுத்து அஞ்சா முகத்தில் என்றால் அஞ்சாத முகம் என்று பொருள் பண்ணக் கூடாது. அஞ்ச முகங்கள் கொண்ட சதாசிவ மூர்த்தியாக அருளியது தான் ஆகமம்.

திருமந்திரத்தைப் போல அதிக பாட பேதத்திற்கு உட்பட்டது எதுவுமே இல்லை. ஒரு பாடலில் ஒரு சொல் இருக்கும். அந்த சொல்லுக்குப் பதிலாக தளைகெடாமல் இன்னொரு சொல் போட்டுக் கொள்ளலாம். இப்படி சொல்மாறி வருவதைப் பாடபேதம் என்பார்கள். என்ன கொடுமை என்றால் அவரவர் வசதிக் கேற்ப மாற்றிப் போட்டக் கொள்கிறார்கள். இதனால் மூல பாடம் எது என்று கண்டுபிடிப்பதே பெரிய வேலையாகி விடுகிறது. திருமந்திரம் போலவே கம்பராமாயணம், கந்தபுராணம் போன்றவற்றிலும் இல்லாத பாட பேதமே இல்லை. ஆனால் மிகக்குறைந்த பாடபேதம் உடையது தொல்காப்பியமும் திருக்குறளும் தான். காரணம் தமிழர்கள் அவற்றை புனிதமாகப் போற்றினார்கள். அதில் கைவைக்கப் பயப்பட்டார்கள்.

இந்த பாடபேதங்கள் அதிகமாக உள்ளது திருமந்திரம் என்று சொன்னோம். அதனால் தான் திருமந்திரத்திற்கு ஒரு செம்பதிப்பு செய்ய வேண்டும் என்று நேற்று கூட சொன்னேன். அதை யார் எப்போது செய்வார்களோ, தெய்வசித்தம்! இனி நம் பாடலைப் பார்ப்போம்.

அஞ்சனமேனி அரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சோடு இருபத்து மூன்றுள ஆகமம்
அஞ்சலி கூப்பி அறுபத் தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே.

முதலில் கூறிய இதே பாடலில் 3ஆவது அடி இங்கே மாறி இருக்கிறது.

முதலில் கூறிய பாடலில் சதாசிவத்திடம் 28 பேர் ஆகமத்தைக் கேட்டார்கள் என்று வருகிறது. இங்கே இரண்டாவதாகக் கூறிய பாடலில் சதாசிவத்திடம் 66 பேர் ஆகமத்தைக் கேட்டார்கள் என்று வருகிறது. 28 பேர், 66 பேர் என்று இரண்டு கணக்கு வருகிறதே இதில் எது சரி?

28 பேர் என்பது என்ன கணக்கு என்று கேட்டால் சிவர் பத்துபேர், அநாதிருத்திரர் பதினெட்டு பேர்—மொத்தம் 28 பேர் என்கிறார்கள். ,மு ஒரு கணக்கு. இந்தக் கணக்கைக் கூறுபவர்கள் சிவர்களை பிரணவர் முதலான சிவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள். இவர்கள் யார் என்று குறிப்பிடவில்லை இவர்களுக்காகன பட்டியலும் இல்லை. சைவசித்தாந்தம் கூறும் 36 தத்துவங்களில் இவர்கள் எந்த தத்துவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்? தெரியவில்லை. அட்டவியையேசுவர்கள் என்று எடுத்துக் கொள்வோமானால் அவர்கள் ஈசரத்து வத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பார்கள். அதாவது அனந்தர்,சூக்குமர்,சிவோத்தமாய்,ஏகேந்திரர்,ஏகருத்திரர்,திருமூர்த்தி,சிகஷ்டன்,சிகண்டி என்ற இந்த எட்டு பேரும் அட்ட வித்தியேசுவர்கள். ஈசுவர தத்துவத்தில் வாழ்பவர்கள். அங்கே இறையனுபவத்தில் திளைப்பவர்கள். ஆனால் இந்த சிவர்கள் யார்? ஒரு பதிலும் இல்லை. இவர்கள் எந்த தத்துவத்தில் உள்ளவர்கள்? எந்தப் பதிலும் இல்லை.

அடுத்து 18 ருத்திரர்களை எடுத்துக் கொள்வோம். இவர்களை அனாதிருத்திரர் முதலானோர் என்கின்றனர். இந்த அனாதிருத்திரர்கள் யார்? எந்த நூலிலும் பட்டியலிட்டுக் காட்டப்படவில்லை. ஆனால் இவர்கள் ஈசுவர தத்துவத்தில் வாழ்பவர்கள் என்று ஒரு குறிப்பு கிடைக்கிறது.

ஆனால் ஏற்கனவே ஈசுவர தத்துவத்தில் வாழ்பவர்களாக அட்ட வித்தியேசுவர்கள் சொல்லப்பட்டனர். அப்படியானால் இந்த பதினெட்டு ருத்திரர்கள் யார்? இதற்கு விடை இல்லை. அதாவது சிவாகமத்தை வடமொழியாளர்கள் தமது வசதிக்கேற்ப எப்படியெல்லாம் திருத்தியும்,மாற்றியும்,புனைந்தும் கூறுகிறார்கள் என்பதைச் சொல்ல வருகிறேன்.

ஆகமத்தின் துணை நூல் ஒன்றுண்டு. அதன் பெயர் இரத்தினத்திரயம். காகமீரத்தைச் சேர்ந்த சத்யஜோதி சிவாச்சாரியார் இதற்கு உரை எழுதி இருக்கிறார் என்று கூறுவர். கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் எழுதிய இந்த நூலிலும் பத்து சிவர்கள் யார் என்று பட்டியலிடப்படவில்லை பதினெட்டுருத்திரரின் பட்டியலும் இல்லை. பத்து சிவர்கள் ஈசுர தத்துவத்தைச் சேர்ந்தவர்களா என்பதும் எங்குமில்லை. அப்படியானால் 28 ஆகமம் என்ற எண்ணிக்கைக்குச் சரியாக வரவேண்டுமென்று 28 பேர்களை போட்டுக் கொண்டார்களா? தெரியவில்லை.

இதில் ஒரு கேள்வி தொக்கி நிற்கிறது. ஒரே மாதிரி தத்துவத்தில் உள்ளவர்களுக்கு வேறு வேறு விதமாகக் கற்பிக்கப்படுவது ஏன்?

அட்டவியையேசுவரர் என்றும், பத்து சிவர் என்றும், பதினெட்டு ருத்திரர் என்றும் ஒவ்வொரு வகையினரும் ஒவ்வொரு வகையாகக் கற்பிக்கப்பட்டது ஏன்?

அதாவது பத்து சிவர்களும் பதினெட்டு ருத்திரர்களுக்கும் பிரதி சங்கிதை முறையில் 28 சிவாகமங்களும் போதிக்கப்பட்டன. அதாவது ஒரே பொருளை வேறு வேறு விதமாக விரித்துக் கூறுவது. அட்டவியேசுவரரில் முதலானவரான அனந்தருக்கு மகேளக முறையில் 28 ஆகமங்களும் போதிக்கப்பட்டன. அதாவது விரிந்து செல்வதைத் தொகுத்துக் கூறுவது. பிரதி சங்கிதை முறையே தொக்கி இருப்பதை விரிப்பது.

சிவகுதன முனிவர் சிவஞான பாடியத்தில் இதை அப்படியே கைக் கொள்கிறார். 28 பேருக்கு ஒரு தரம், அடுத்து அட்ட வித்தியேசுவர்களான அந்த 8 பேருக்கு ஒரு தரம் கற்பிக்கப்படுகிறது. ஒரே தத்துவத்தில் உள்ள இவர்களுக்கு வெவ்வேறு தரம்—வெவ்வேறு பக்கவத்தில் கற்பிக்கப்படுவது ஏன்? எந்த எந்த பக்குவத்தில் இருக்கிறார்களோ அதற்குரிய தத்துவத்தில் அவ்வவர்கள் வாழ்வார் என்பது தான்

சித்தாந்தக் கருத்து. அப்படியானால் வெவ்வேறு பக்குவத்தில் உள்ளவர்கள் ஒரே ஈசர தத்துவத்தில் எப்படி வர (அ) வாழ முடியும்.

வள்ளலார் சொல்கிறார் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களும் அறுபத்து மூன்று தத்துவங்கள். அவரவர்க்குரிய பக்குவத்திற்கேற்ப அந்தந்த உரிய தத்துவத்தில் போய் அவர்கள் சேர்கிறார்கள் என்கிறார்.

உதாரணத்திற்கு வாசுதேவனை வணங்குபவர்கள் அந்த பக்குவ முதிர்ச்சியில் 24 தத்துவத்தைத் தாண்டி குண தத்துவத்திலே சென்றடைவார்கள். எந்த தத்துவத்தை அல்லது அதன் அதிபதியை வணங்குகிறானோ அந்த தத்துவத்தில் போய் அவன் சேருவான் என்பது நியதி.

இது அறிவார்ந்த சபை என்பதால் ஒன்றை இங்கே சொல்கிறேன். நெடுங்களம் பதிகத்தில் திருஞானசம்பந்தர் பத்தாவது பாடலில் ஒரு கருத்தைக் கூறுகிறார். அந்தப் பாடல் வரி,

தஞ்சமிலாச் சாக்கியர்கள் தத்துவம் ஒன்றறியார்

என்பது. பௌத்தர்கள் 36 தத்துவங்களையும் சூன்யம் என்று கூறுவர். அவ்வாறு கூறுவமவதால் அவர்கள் எந்த தத்துவத்திலும் அதற்குரிய புணத்திலும் தங்க இடமில்லாது போகிறார்கள். ஏதாவது ஓரிடம் என்று இருந்தால் தானே அங்கு தங்க முடியும்? எல்லாமே சூன்யம் என்றால்? எங்கு தங்குவது?

பெரியோர்களே! நல்லவர்கள் எந்தச் சமயத்திலும் இருப்பார்கள். கிறித்துவர்களில் நல்லவர்கள் இருப்பார்கள், இசுலாமியர்களில் நல்லவர்கள் இருப்பார்கள் பௌத்தர்களில் நல்லவர்கள் இருப்பார்கள். அந்தந்த நல்லவர்கள் இன்பம் அடைய அல்லது அனுபவிக்க ஓர் இடம் வேண்டுமில்லையா? எல்லாம் சூன்யம் என்றால் அவர்களுக்கே எங்கே இடம்? எனவே தஞ்சமிலாச் சாக்கியர் என்று பாடினார் சம்பந்தர். சாக்கியர்னா பௌத்தர்கள்.

இந்தப் பின்னணியில் பார்த்தால் வெவ்வேறு பக்குவம் உள்ளவர்கள் எப்படி ஒரே தத்துவமான ஈசர தத்துவத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள்? கற்பிப்பது வெவ்வேறு முறை என்றால் பக்குவம் வெவ்வேறு என்பது தானே பொருள். இங்கே இது இடிக்கிறதே. அப்படியானால் எஞ்சலில் விஞ்ஞகர் இருபத்தெண்மரும் என்று முதலில் கூறிய திருமந்திரப் பாடலில் வந்தது புணவு என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகிறது.

இனி அடுத்த கணக்கை அதாவது இரண்டாவது கூறிய திருமந்திரப் பாடலில் மூன்றாவது வரியில் வருகிற 66 பேர் என்கிற கணக்கைப் பார்ப்போம். இங்கே முதலில் 28 பேருக்கே சரியான பட்டியல் கிடைக்கவில்லை என்று அலுத்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் அதிசயம் பாருங்கள்! இந்த 66 பேருக்கு ஒரு பட்டியல் கிடைக்கிறது. வேடிக்கை என்னவென்றால் இவர்கள் எந்த தத்துவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற கூறப்படவே இல்லை.

இந்த 66 பேர்களை இரண்டு விதமாகப் பரித்ததார்கள். சிவர்கள் மொத்தம் 30 பேர் ருத்திரர்கள் மொத்தம் 36 பேர் மொத்தம் 66 பேர் என்றார்கள். இங்கே முதலில் கூறப்பட்ட பத்து சிவர்களை விட 20 சிவர்கள் கூடுதலாக உற்பத்தியாகி விட்டார்கள். அதே போல ருத்திரர்கள் 18 என்பது போய் கூடுதலாக பதினெட்டு ருத்திரர்கள் உற்பத்தியாகி விட்டார்கள். சிவர்கள் முப்பது என்றும், ருத்திரர்கள் முப்பத்தாறு என்றும் அவர்கள் கொடுக்கிற பட்டியலைப் பாருங்கள்.

சிவர்கள் (30)

1. பிரணவர்	11) சர்வருத்திரன்	21) ப்ரபஞ்சனர்
2) திரிகலர்	12) பிரஜாபதி	22) காலன்
3) ஹரர்	13) சுசிவன்	23) பீமன்

4) சாதாக்கியர்	14) சிவன்	24) தருமன்
5) பஸ்மர்	15) அச்யுதன்	25) அம்பு
6) விபு	16) ஈசன்	26) உக்கிரர்
7) அதிப்தர்	17) திரிமூர்த்தி	27) ரவி
8) கோபதி	18) உதாசனன்	28) தேஜேசர்
9) அம்பிகா	19) சூக்குமர்	29) விக்னேசர்
10) காரணர்	20) வைச்ரணவர்	30) சசி

இதில் சூக்குமர், குருமூர்த்தி என்பவரெல்லாம் அட்ட வித்யேசுவரர்களில் வருபவர்கள். பீமன், தருமன் எல்லாம் மகாபாரதத்தில் வருபவர்கள். அங்வித்யேசுவரரில் வருபவர்கள் இங்கே எங்கு வந்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஈசர தத்துவத்தில் சாதாக்கியர் என்ற சதாசிவ தத்துவத்தைச் சேர்ந்தவர் எப்படி வந்தார் என்று தெரியவில்லை. நடுவில் அம்பிகா வேறு. சில அரசியல் கட்சிகளின் போலி உறுப்பினர் பட்டியல் போல வாசம் வீசுகிறது. இனி ருத்ரர்கள் கதையைப் பார்ப்போம்.

ருத்திரர்கள் (36)

1) அநாதிருத்திரர்	13) பிரமேசர்	25) விந்து
2) பரமேஸ்வரர்	14) நந்திகேசர்	26) கண்டேசர்
3) தசார்ணர்	15) சர்வாத்மா	27) சிவநிஷ்டம்
4) பார்வதி	16) வீரபத்ரர்	28) சுகம்பாதர்
5) நிதனேசர்	17) அனந்தர்	29) சோமதேவர்
6) பத்மபூ	18) பிரகஸ்பதி	30) நிருசிம்மர்
7) வியோமர்	19) பிரசாந்த	31) ஸ்ரீதேவி
8) உதாசனர்	20) ததீசி	32) உசனர்
9) தேசர்	21) சூலி	33) தேவவிபு
10) பிரஜாபதி	22) கவசர்	34) சம்வர்த்தர்
11) சிவர்	23) ஆலையேசர்	35) சிவர்
12) மகாதேவர்	24) லளிதர்	36) மகாகாளர்

இந்தப் பட்டியலே போலிப் பட்டியலாக இருக்கிறது. ருத்ரர் பட்டியலில் சிவர் வருகிறார். அதிலும் இரண்டு முறை வருகிறார். யார் பட்டியலைத் தயார் செய்தது என்று தெரியவில்லை. இந்தப் பட்டியலில் அனந்தர் வருகிறார். இவரே அட்டவித்தியேசுவரர் பட்டியலிலும் வருகிறார். ஒரே குழப்பம். அதே போல் பிரஜாபதி இப்பட்டியலில் இரண்டு இடத்தில் வருகிறார். பார்வதி, ஸ்ரீதேவி என்பது அம்பிகையினுடைய பெயர்கள். சத்தி தத்துவத்தில் சேர வேண்டியவர்கள். எப்படி ஈசர தத்துவத்தில் உள்ளவர்கள் என்று கூறப்பட்ட ருத்ரர் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டனர்?

இப்படிப் பல இடங்களில் குன்றுபடிகள். எனவே 66 பேர்கள் என்று காட்டிய பட்டியலும் சரி அல்ல 28 பேர் என்று கூறியதும் சரியல்ல. எதையும் காரண காரியத்தோடு பொருந்துமாறு பார்த்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இனி, 28 பேர் என்ற கணக்கை ஒப்புக் கொள்ளலாமா என்றால் அது 28 ஆகமத்தின் எண்ணிக்கைச் சரிவர அமைத்துக் கொண்ட கற்பிதம் என்று முன்னர் பார்த்த காரணங்களால் தள்ளி விடலாம். அடுத்து 66 பேர் என்ற கணக்கை ஒப்புக் கொள்ளலாமா என்றால் இந்தக் கணக்கை ஒப்புக் கொண்டாலும் அதற்காக காட்டப்படுகிற பட்டியலை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது.

இதற்கு என்னதான் தீர்வு என்றால் திருமூலர் 66 அடியார்களை—பெயர் தெரியாத சிவனடியார்களைச் சொன்னார் என்றால் பிரச்சினை முடிந்து விடுகிறது. அவர்களைச் சிவர் என்றும் ருத்திரர் என்றும் பிரிக்கும் போது தான் பிரச்சினையே எழுகிறது. எனவே பெயர் தெரியாத 66 சிவனடியார்களுக்கு சிவபெருமான் 28 ஆகமத்தைச் சொன்னார் அஞ்சலி கூப்பி அந்த அறுபத்தாறு பேரும் அஞ்சாமுகத்தில் அரும்பொருளாகிய ஆகமம் கேட்டனர் என்று பொருள் கொள்வதே அறிவுக்கும் பொருந்துவது பாடலுக்கும் பொருந்துவது.

அப்பாடா! ஒரு வழியாக சிக்கல் தீர்ந்ததா என்றால் அதுவும் இல்லை. சிவபெருமான் கூறியது ஆகமங்கள் மொத்தம் 28 தானா? இல்லை என்கிறார் திருமூலர். திருமூலர் சொன்னால் நாம் மறுக்க முடியுமா? மொத்த ஆகமங்கள் ஒன்பது தான் என்கிறார். பாடல் வருமாறு

சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்

உவமா மகேசர் உருத்திர தேவர்

ராவமால் பிரமீசர் தம்மில்தாம் பெற்ற

நவ ஆகமம் எங்கள் நந்திபெற் றானே!

சிவபெருமான் கொடுத்த ஆகமமே மொத்தம் ஒன்பது என்றால் 28 ஆகமம் என்றது எப்படி வந்தது? தற்காலத்தில் 28 ஆகமங்கள் கிடைக்கின்றனவா என்று பார்த்தால் இல்லை. அவ்வாறு கிடைத்தாலாவது அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆகமம் மொத்தம் 28 என்பதை ஏற்கலாம். ஆனால் பல ஆகமங்கள் பெயரளவில் தான் சொல்லப்படுகின்றனவே ஒழிய மூல ஆகமங்களே எங்கும் இல்லை.

இந்த நிலையில் நமக்குத் திருமூலர் வாக்குதானே பெரிது. 9 ஆகமங்களை தான் தமது இடப்பாகம் பெற்ற சத்திக்கே சொன்னார் என்று திருமூலர் சொல்கிறாட. சத்தி சதாசிவத்திற்குச் சொல்ல சதாசிவம் மகேசனுக்குச் சொல்ல மகேசன் உருத்திரனுக்குச் சொல்ல உருத்திரன் திருமாலுக்குச் சொல்ல திருமால் பிரமனுக்குச் சொல்ல இங்ஙனம் வழி வழியாக வந்த ஒன்பது ஆகமங்களை ஒருவருக்கொருவர் தம்மில் தாம் பெற்று அவற்றை நந்தி பெற்றார் என்று திருமூலர் மேலே சொன்ன பாடலில் கூறுகிறார்.

எனவே அடிப்படையாக பார்த்தால் ஆகமங்கள் மொத்தம் ஒன்பது தான் என்பது தெளிவாகிறது. இந்த ஒன்பது ஆகமங்களும் கூட இப்பொழுது இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. இரண்டு ஆகமம் தான் வெகுவாக புழக்கத்தில் உள்ளன. அவை 1) காமிகாகமம் 2) காரணாகமம். இதில் காரணமாகத்தின் பதிப்பே முழுமையாகக் கிடைப்பதில்லை. பெரும்பாலான ஆகமங்களின் ஞானபாதமே கிடைக்கவில்லை. நான் தேடித் தேடிச் சென்று ஆகமத்தைப் படித்துப் பார்த்து விட்டேன். எங்கும் மேற்கூறிய இரண்டைத் தவிர— அவையும் கிரியா பாதந்தான்— இவற்றைத் தவிர வேறு எதுவும் கிடைக்க வில்லை. இது பற்றி மறைந்த அறிஞர் அமரர் மு. அருணாசலம் எழுதியிருப்பதைப் படிக்கிறேன் கேளுங்கள்.

எல்லா ஆகமங்களும் இன்று கிடைக்கவில்லை. ஆகமங்களை அச்சிட்டவர் மூவர். சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கொன்றை மாநகரம் சண்முக சுந்தர முதலியார் சிலவற்றைக் கிரந்தலிபியில் அச்சிட்டார். இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தேவகோட்டை சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கத்தார் சிலவற்றை நாகரலிபியிலும் சிலவற்றைக் கிரந்தலிபியிலும் அச்சிட்டனர். இந்த நூற்றாண்டின் பின்பகுதியில் புதுச்சேரியில் உள்ள பிரெஞ்சு தேசத்தைச் சேர்ந்த இந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார் மூன்று ஆகமங்களைச் சேகரித்துள்ளார். இன்னும் ஐந்து அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. பௌஷ்காரம் மட்டும் சிதம்பரம் அம்பலவாண நாவலரால் 1925ல் அச்சிடப்பட்டது.

இதுவே நிலைமையை தெளிவுபடுத்த போதுமான சான்று. இன்று அச்சில் உள்ள ஆகமங்கள் ஆறு அல்லது ஏழு தான். ஆனால் 28 ஆகமம் இருக்கிறது என்றால் அவை எங்கே? அதற்கும் ஒரு பொய்ப்பட்டியல் தயார் செய்திருக்கிறார்கள். சிவபெருமான் சொன்னது ஒன்பது தான். கும்பகோணத்தைச் சேர்ந்த சில வடமொழி வல்லுநர்கள் புனைந்தோ இருபத்தெட்டு. 28 ஆகமம் பெயர் பட்டியலில் ஒன்று வாதுள ஆகமம் சென்னைசைச் சேர்ந்த ஒருவர் கிடைத்த இந்நூலை ஆராய்ந்து அறிந்து டாக்டர் பட்டமே பெற்றுவிட்டார். அந்த நண்பர் அதை ஆராய்ந்து டாக்டர் பட்டம் வாங்கிய பிறகு சொல்கிறார்—இல்லை, இதை யாரோ ஒரு கும்பகோணத்தார் புனைந்து எழுதி இருக்கிறார்—எப்படி இருக்கிறது? எனவே இவை கணக்கிற்காகப் புனையப்பட்டது.

இது அவர்களது வாடிக்கை. தமிழில் நான்மறை என்று வழக்கில் இருந்த காரணத்தால் தமது வடமொழி வேதத்தையும் மூன்றிலிருந்து நான்காக்கிக் கொண்டார்கள் அதர்வண வேதம் ரிக் வேதத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்டு நான்காவதாக செய்யப்பட்டது என்பதை அவர்கள் கூறுகிற வரலாறே சான்று பகர்கிறது. வேதம் த்ரயே என்பது வடமொழி நிகண்டு கூறுவது. எனவே மூன்றாயிருந்தது நான்கானதற்கு நல்ல சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

ஆனால் தமிழர் நான்மறையோ நச்சினார்க்கினியர் தெளிவாக்கியது போல தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே நான்காயிருந்தது. சடமொழி நான்மறை புதிது தமிழ் நான்மறை மிகப்பழையது. எனவே தான் மணிவாசகர் மிக அழகாக பண்டாய நான்மறை என்று ஒரு பதிகமே பாடினார். இந்த நான்மறை பண்டாய நான்மறை மட்டுமல்ல. நமக்கு ஆய நான்மறை என்றுடங் சொல்லலாம். நம்முடைய சொத்து இதுவே.

நான்மறைகள் என்று எப்படி பின்வந்தவாங்களால் வடமொழியிலவ் புனையப்பட்டதோ அது போல வடமொழியில் கிடைக்கும் ஆகமம் 6 தான் 28 என்பது புனைவு.

அப்படியானால் அஞ்சனமேனி அரிவையோர் பாகத்தன், அஞ்சோடு இருபத்து மூன்றுள ஆகமம் என்று திருமூலரே ஒரு பாடலில் சொல்லி இன்னொரு பாடலில் கிடைத்ததே மொத்தம் 9 ஆகமம் தான் என்ற பொருள்பட நவஆகமம் எங்கள் நந்தி பெற்றானே என்று பாடியிருப்பது ஒன்றிற்கொன்று இடிக்கிறதே. இது ஒரு நல்ல கேள்வி. இதற்கான விடையைத் திருமூலரே தருகிறார். பாடல் வருமாறு

ஆகமம் ஒன்பான் அதிலான நாலேழு

மோமில் நாலேழு முப்பேத முற்றுடன்

வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ம்மையொன்று

ஆக முடிந்த அருஞ்சுத்த சைவமே.

அதாவது ஆகமே ஒன்பது தான் அதிலொன்றும் சந்தேகமே இல்லை என்று தெளிவுபடுத்தி ஆகமம் ஒன்பான் என்று பாடி உறுதி செய்தார். அப்புறம் 28 என்று எப்படி வந்தது? இந்த ஒன்பது ஆகமங்களே ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றாக வேறுபட்டு 27 ஆயிற்று. அதோடு வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்மை ஒன்று அதாவது 27 விதமாக பிரதிசங்கிதையாக விரிந்ததை மககௌ முறையால் தொகுத்த இதுவே முடிந்த முடிவு என்று சித்தாந்தமெய்மையாகக் கொடுத்தது ஒன்று. அதை முன் சொன்ன இருபத்தெழுடன் கூட்ட மொத்தம் 28. எனவே ஆகமம் ஒன்பான் அதிவான நாலேழு என்றார். நாலேழு இருபத்தெட்டு. ஆகமம் 28 ஆக விரிந்ததன் வரலாறு இது தான் என்று திருமூலர் மிகத்தெளிவாக உரைத்திருக்கிறார்.

இங்கே முப்பதம் என்றால் அதாவது மூவேறு வகை என்றால் என்ன என்று பார்க்க வேண்டும். அவை 1) கிரியைப் பகுதி 2) வழிபாட்டு முறை என்னும் உபாசனா பகுதி 3) ஞான பாதம். இப்படி சிவபெருமான் சொன்ன 9 அடிப்படை ஆகமங்களையும் மும்மூன்றாக விரித்தோதினார்கள்.

இவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் ஞானபேதேம முக்கியமானது. ஏனைய ஞானபாதத்திற்குச் சாதனம் ஞான பாதத்திற்கு அடிப்படையை அமைத்துக் கொடுப்பவை.

குதன பாதத்திலும் 9 வகையான ஞானபாதம் இருப்பது பொருத்தமில்லை. அடிப்படைக் கிரியைகள் அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்ப வேறாக இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றால் கிடைக்கும் அறிவுண்மை ஒன்றாகத் தானே இருக்க வேண்டும். எனவே சித்தாந்த மெய்மை யொன்று என்று ஆக்கப்பட்டது.

நம்முடைய சிவஞான பாடியத்தில் கூட சர்வஞானோத்தரம் என்று ஓர் ஆகமம் பேசப்படுகிறது. ஆனால் இது 28 ஆகமங்கள் என்ற வடமொழி ஆகமப் பட்டியலில் கிடையாது. சிவஞான முனிவர் இந்த ஆகமத்தில் உள்ளதையே தீர்வாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்கிறார். பிற ஆகமங்களில் கூறப்பட்டவற்றை இந்த சர்வ ஞானோத்தர ஆகமத்தில் உரசிப் பார்த்து உண்மை இதுவென தேறச் சொல்லி இருக்கிறார். அதற்குக் காரணமாக அவர் கூறுவது என்ன என்றால் இந்த ஆகமம் கணபதி, கந்தன் முதலானவர்க்கு சிவபெருமானால் கூறப்பட்டது என்கிறார். அப்படியானால் வடமொழி ஆகமப் பட்டியலில் இதையும் சேர்த்தொமானால் ஆகமம் மொத்தம் 29 ஆகிவிடுகிறது.

தேவிகாலோத்தரம் என்ற ஓர் ஆகமம் உண்டு. இது சத்திக்கு சிவபெருமான் கூறியது என்கிறார்கள். ஆனால் வடமொழி ஆகமிகள் இதனை உப ஆகமம் என்று சொல்கின்றனர். இந்த உபஆகமங்கள் மொத்தம் 108 என்கிறார்கள். ஆரிய அந்தணர்கள் உபநிடதத்தை மொத்தம் 108 என்று கூறுவதற்கொப்ப சிவாச்சாரியர்கள் உபஆகமம் மொத்தம் 208 என்று கற்பித்திருக்கின்றனர் எனச் சொல்லலாம். காரணம், முதன்மை ஆகமங்கே பல கிடைக்காத நிலையில் உப ஆகமங்கள் என்று வெறும் பெயர்ப்பட்டியல் மட்டும் கொடுப்பதில் என்ன பயன்? அவற்றில் பெரும்பாலான வழக்கிலேயே இல்லை. உபஆகமத்தில் வைத்துப் பேசப்படும் ஆகமங்களில் தேவிகா லோத்தரம் ஒன்றே புகழ்பெற்றது இது தமிழில் இராமண மகிரிஷியால் 100 பாட்டுக்களாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. வேறும் ஒரு சைவசித்தாந்தப் புலவர் 100 பாட்டக்களாக இதை மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். அது தேவகோட்டை சித்தாந்த பரிபாலான சபையாரால் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இங்கே ஒன்றைக் கவனியுங்கள். நந்தி பெற்ற ஆகமங்கள் மொத்தம் ஒன்பது தான் என்பதையும், அவைதான் அடிப்படை என்பதையும் ,அவற்றிலிருந்து பிரித்தே 28 ஆகமங்கள் ஆயின என்பதையும் சொன்ன திருமூலர் நந்தி பெற்ற ஆகமங்கள் இன்னின்ன என்று எடுத்துக் கூறியுள்ளார். பாடல் வருமாறு

பெற்றநல் ஆகமம் காரணம் காமிகம்

உற்றநல்வீரம் உயர்சிந்தம் வாதுளம்

மற்றவ் வியாமளம் ஆகுங்கா லோத்திரம்

துற்றநற் சுப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே

அதாவது காரணாகமம், காமிகாகமம், வீராகமம், சிந்தியாகமம், வாதுளாகமம், வியாமளகமம், தேவிகாலோத்திர ஆகமம், சுப்பிரபோதகமம், மகுடாகமம் என்பன.

திருமூலர் வடமொழியாளர் உபஆகமம் என்று கூறுகின்ற தேவிகாலோத்திரத்தை முதன்மையாகங்கள் ஒன்பதில் ஒன்றாகக் கூறுகிறார். வியாமள ஆகமம் என்று திருமூலர் கூறுவது வடமொழி ஆகமிகள் கூறுகின்றன 28 ஆகமப் பட்டியலிலேயே இல்லை. இப்படி பலவேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. எனவே சிவாகமங்கள் என்று வடமொழியில் கிடைப்பனவும், கூறப்படுவனவும் நம்பகத்தன்மை இழந்து நிற்கின்றன. பலவாறு இவை புனைந்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்று தெரிகின்றன.

எனவே ஆகமங்கள் மொத்தம் ஒன்பதே. அந்த ஒன்பதும் ஒன்பது தந்திரங்களாக திருமந்திரத்தில் உள்ளன பாடல்கள் மொத்தம் மூவாயிரம். காமிகாமத்தைப் பிழிந்து ஒரு தந்திரம், காரணா கமத்தைப் பிழிந்து ஒரு தந்திரம், வீராகமத்தைப் பிழிந்து ஒரு தந்திரம் இப்படி ஒன்பது ஆகமங்களும் திருமந்திரமாகத் தமிழிலே உள்ளன. தில்லையில் மட்டும் பின்பற்றக் கூடிய ஓர் ஆகமம்—மகுடாகமம் . இந்த மகுடாகமத்தின் பிழிவே திருமந்திரத்தில் ஒன்பதாம் தந்திரம்.

எனவே சிவபெருமானிடமிருந்து பெற்ற ஒன்பது (ஓரிஜினல்) மூல ஆகமங்களும் தமிழில் இருக்கிறது திருமந்திரமாக நமக்குத் திருமூலர் கூறியுள்ளார். எனவே இது தான் தமிழாகமம். ஆனால் ஆகமங்கள் எல்லாம் வடமொழியில் தான் இருக்கின்றன என்கிறோமே? எவ்வளவு பெரிய தவறு? ஆகமம் என்றால் நாம் ஏன் வடமொழி ஆகமங்களைக் கொள்ள வேண்டும்? அதற்காக ஏன் அலைய வேண்டும்? திருமந்திரமாகிய வெண்ணைய் இருக்க சிவாகமமாகிய நெய்க்கு ஏன் வடமொழி புத்தகங்களைத் தேடி எய்த்துத் தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ள வேண்டும்?

இந்தத் தமிழாகமமான திருமந்திரம் எதையும் பார்த்துக் காப்பி அடித்ததல்ல மொழி பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டதல்ல. இறைவன் திருமூலர்க்கு உரை உயர்விற்கு அப்பால் மோன நிலையில், மொழி கடந்த நிலையில் உணர்த்தியதை நல்ல தமிழில் படைத்ததே திருமந்திரம். இதைத் தான்

அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்

சிந்தை செய்து ஆகமம் செப்பலுற்றேனே

என்று பாடி இது தன் சொந்தத் தயாரிப்பு என்றும் எந்த வடமொழி நூலையும் காப்பியடித்து அல்ல என்றும் உறுதிப்படுத்தினார். அது மட்டுமல்ல அரனடி நாடொறும் சிந்தை செய்து இவ்வாறறு தமிழில் ஆகமத்தை முதன்முறையாக முதனூலாகக் கொடுத்தது இறைவனுடைய சித்தம் என்றும் பாடினார்

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாக தமிழ்செய்யு மாறே

இந்த வரிகளைச் சொல்லாதவர்கள் இல்லை. ஆனால் பலர் இதனைத் தவறாகவே பொருள் பண்ணினார்கள். தமிழ்செய்யுமாறே என்றால் வடமொழியில் இருந்ததைத் தமிழ் செய்யுமாறே என்று

வடமொழி வாலறிஞர்கள் பொருள் கூறினார்கள். தமிழறிஞர்களில் பலரும் எசகு பிசகாக ஆராயமல் இதை ஏற்றுக் கொண்டது நமது துரதிரஷ்டம்.

அதன் உண்மைப் பொருள் என்ன? மோன நிலையில்—மொழி கடந்த நிலையில் உணர்த்தப்பட்டதை தமிழ் செய்யுமாறே என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தான் என்பது தான் உண்மைப் பொருள். இது எதனால் பெறப்படுகிறது அல்லது உறுதி ஆகிறது? அவர் ஆகமத்தை தாமே சிந்தை செய்து கூறினேன் என்று முன்கூறிய பாடலில் கூறினரப்பதே இதற்கு வலுவான சான்று. பாடல் வருமாறு.

நந்தி இணையடி நான்தலை மேற்கொண்டு

புந்தியின் உள்ளே புகழ்பெய்து போற்றிசெய்து

அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்

சிந்தை செய்து ஆகமம் செப்பலுற்றேனே

இந்தப் பாடலில் 'ஒரு மிகப்பெரிய அருள் நிகழ்ச்சி உண்மையை வைக்கிறார். ஆகமத்தை நானாகச் சொல்லவில்லை. யாரோ சொன்னதைக் காப்பி அடித்தும் கூறவில்லை. நந்தி இணையடி நான் தலைமேற் கொண்டேன் ஆகமம் என் வாயில் வந்தது என்கிறார்.

அதாவது நந்தியாகிய குருவினது இணையடிகளைத் தலைமேல் கொண்டு சிந்தை செய்தேன் அதன் வழியில் புத்திதத்துவத்தின் உள்ளே திருவடிகளைப் புகச் செய்தேன். அங்கே வைத்து அவரைப் போற்றி செய்தேன். அந்தக் குருவடியின் துணை அந்தி மதிபுதனை அரனடியில் கொண்டு விட்டது. இப்படி தினந்தோறும் செய்த தீவிர தர சிந்தையால் ஆகமத்தை நான் செப்பலுற்றேன் செப்பினேன் என்று கூறவில்லை. செப்பல் உற்றாராம். அதாவது இறைவனாக ஆகமத்தை நல்ல தமிழில் அவர் வாய் வழி வழியச் செய்தாராம். அதாவது அந்தச் செயல் அனிச்சையாக நடந்தது என்றார்.

பெரியோர்களே! இது ஓர் அருள் அனுபவநிலை, கண்ணுடைய வள்ளலார் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஒழிவில் ஒடுக்கம் என்ற நூலை எழுதினார் அற்புதமான நூல். அதில் கிரியை கழற்றி, யோகக் கழற்றி என எல்லாவற்றையும் கழற்றவிட்டு ஞானபாதத்தை மட்டுமே வலியுறுத்தி பேசுகிறார், மிக உயர்ந்த நூல். இன்று கண்ணுடைய வள்ளலார் பெயரை உலகம் மறந்து விட்டது. ரஜினிகாந்த் என்றால் எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. என்ன செய்ய! காலம் செய்த கோலம்!

இந்த நூலை இராமலிங்கசுவாமிகள் தன்னுடைய சொந்த பொறுப்பில் பதிபித்தார். அதாவது கண்ணுடைய வள்ளலார் நூலைக் கண்ணுற்ற வள்ளலார் பதிபித்தார். வள்ளலார் கையில் காசு ஏது? நித திரட்டி ஒழிவிலொடுக்கம் நூலைப் பதிபித்தார். வள்ளலார் சென்னையில் 35 ஆண்டுகள் இருந்தவர். தினந்தோறும் 3 முறை திருவொற்றியூர் எழுத்தறியும் பெருமானைத் தரிசிப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் நெல்லிக்காய் பண்டாரத் தெரு வழியாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். அங்கே திண்ணையில் ஒருவர் அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் ஒரு புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார். வள்ளலார் என்ன புத்தகம்? என்று கேட்கிறார். அதற்கு அவர், நீங்கள் பதிபித்த ஒழிவில் ஒடுக்கம் புத்தகம் தான் என்கிறார். வள்ளலார் அதை வாங்கிக் கொண்டார். அவருக்கு சந்தேகம் வருகிறது. நாம் படித்தது உண்மையிலேயே அந்தப் புத்தகம் தானா? இல்லை, அதற்குள் வேறு ஏதாவது வார இதழை வைத்து மேலே பெருமைக்காக ஏதாவது ஒரு புத்தகம் வைத்திருக்கிறோமா என்று வள்ளலார் சந்தேகிக்கிறாரே என் நினைக்கிறார். இந்தாங்க என்று அவர் புத்தகத்தை நீட்டினார். வள்ளலார் அவரிடம் உள்ளே சென்று தீப்பெட்டியும் மண்ணெண்ணெயும் கொண்டு வரச்சொன்னார். கொண்டு வந்ததும் வள்ளலார் அந்த ஒழிவில் ஒடுக்கம் புத்தகத்தைக் கொளுத்தி விடுகிறார். ஐயா! சாமி! என்ன காரியம் செய்தீர்கள்? அவர் பதைக்கிறார்.

பிற்காலத்தில் இராமாயணம், பெரியபுராணம் போன்ற நூல்களை எல்லாம் எரிக்க ஒரு தனி கூட்டமே வருமே! நீங்கள் முன்னாடியே இப்படி ஆரம்பிச்சு வைக்கிறீங்களே! ஞாயமா? இப்படி கேட்க நினைக்கிறார் கேட்கலை. வள்ளலாரிடம் அவ்வளவு பயபக்தி!

அப்போது வள்ளலார் சொன்னாராம் புத்தகத்தைக் கொளுத்தியதற்காக கவலைப்படாதே. இதைப் படிக்கும் பக்குவம் இன்னும் உனக்கு உண்டாகலை. இப்போதுள்ள பக்குவத்தில் நீ இதைப் படித்தாயானால் நீ நாத்திகனாகி விடுவாய்.

அப்படியானால் அந்த நூலைப் படிக்கணும்னா அதற்கே ஒரு பக்குவம் தேவைப்படுகிறது. அவ்வளவு உயர்ந்த நூல்.

இந்த நூலுக்கு வள்ளலார் தாமே உரை எழுத வேண்டும் என்று நினைக்கிறார். அதற்கு முன்னாலேயே திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் அதற்கு உரை எழுதி இருக்கிறார் அதைப் பார்க்கிறார். இதைவிட நாம் நன்றாக எழுத முடியாது என்று அந்த உரையை அப்படியே பதிப்பித்து விடுகிறார். வள்ளலாரால் மதிக்கப்பட்டவர் திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள்.

இப்படி தமிழிலக்கியத்தில் பல நூல்கள் உண்டு. நன்னூலுக்கு நெல்லை சங்கர நமச்சிவாயர் உரை எழுதுகிறார். அந்த உரையைப் பார்த்த சிவஞான முனிவர் அதையே கொண்டு அந்த உரையோடு ஆங்காங்கே தம் குறிப்புரையும் வேண்டுகின்ற இடத்தில் கொடுத்து நன்னூல் விருத்தியுரை ஆக்கினார். அந்த உரையைப் பதிப்பித்தவர்கள் நெல்லை சங்கர நமச்சிவாயர் உரை எழுதி சிவஞான முனிவரால் பார்வை செய்து திருத்தப்பட்டது என்று குறிப்புடன் அதைப் பதிப்பித்திருப்பதை இன்றும் பார்க்கலாம்.

அதுபோல ஒழிவிலொடுக்கம் உரையில் வள்ளலார் தாம் எதையாவது சேர்க்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார். ஆனால் எல்லாமே மிக அழகாக தெளிவாக இருந்ததால் தாம் தனியே உரை எழுதும் எண்ணத்தை கைவிட்டு விடுகிறார். ஆனால் அவ்வரையின் சிறப்புப் பரியரத்திற்கு சிதம்பர சுவாமிகளால் உரை செய்யப்படாமல் விடுபட்டுப் போய் விட்டது. அந்த வெண்பா வருமாறு

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன்

வள்ளல் தாடலைமேல் வைத்துரைத்தான்—உள்ளத்து

அழிவில்அடுக் குந்தேனை அன்பரெலாம் உண்ண

ஒழிவில் ஒடுக்கநூல் ஓர்ந்து

சிதம்பர சுவாமிகளால் உரை செய்யப்படாத இந்த சிறப்புப்பாயிர வெண்பாவிற்கு வள்ளலார் 17 பக்கம் உரை எழுதுகிறார். இந்த 17 பக்க உரை இருக்கிறதே அது ஈடுஇணை இல்லாதது. 17 ஆயிரம் நூல் படித்து ஞானம் பெற்றவர்களால் தான் அந்த 17 பக்க உரையை எழுத முடியும்.

இந்த உரையைப் படித்தால் நமக்கு ஓர் உண்மை விளங்கும். கண்ணுடைய வள்ளலார் ஒழிவில் ஒடுக்க நூலை எப்படிப் பாடியருளினாராம்? அவருக்குக் குரு ஞானசம்பந்தர். அந்த ஞானசம்பந்தரின் திருவடிகளை தலைமேல் கொண்டாராம். அந்த அருள் அனுபவத்தை ஒரு கிரிக்கெட் ஆட்ட நேரடி வர்ணனை போல அப்படியே வாய்வழி வழிந்தது தான் ஒழிவிலொடுக்க நூலாம். வள்ளல் தான் தலைமேல் வைத்துரைத்தது தான் அந்த நூல். இங்கே வள்ளல் - ஞானசம்பந்தர். தலைமேல் ஞானசம்பந்தர் திருவடி இருக்கப் பெற்ற அனுபவம் மொழி வழிந்து வருகிறது.

கண்ணுடைய வள்ளலார் தலைமேல் ஞானசம்பந்தர் திருவடி வைக்க ஒழிவில் ஒடுக்க நூல் வந்தது போல திருமூலர் தலைமேல் நந்தி இணையடி வைக்க அது அரனடியாகி அதையே சிந்தை செய்ய வாய்வழி வழிந்தது தான் திருமந்திரம் என்னும் தமிழாகமம்.

எனவே பெரியோர்களே! ஆகமம் என்பது தமிழில் தான் தோன்றியது. அது தான் திருமந்திரம். வடமொழியிலும் ஆகமம் உண்டு. அது தமிழில் உள்ள திருமந்திரமான சதாசிவ ஆகமத்தை மொழி பெயர்த்து வைத்துக் கொண்டது. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் திருமூலர் பாடல்களைச் சரிவர புரிந்து கொள்ளாமல் அங்கங்கே தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு பாடல்வரிகளைச் சேர்த்தும், மாற்றியும் அதில் கூறப்படும் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப புதிது புதிதாக புனைந்து 28 ஆகமம் என்று புனைவு செய்தனர் என்றும், மொத்த அடிப்படை ஆகமம் ஒன்பதே என்றும், ஆகமம் என்பது மகசேந்திர மலையில் சிவபெருமான் முதலில் சொன்னது என்று மணிவாசகர் கூறுகின்றார் என்றும், அது ஏறத்தாழ கி.மு. 5000 ஆண்டாக இருக்கலாம் என்றும், ஆகமம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லிற்கு உயிர்களின் நிறைவைக் குறிப்பது என்றும், இதனை மோன மொழியிலிருந்து தமிழ் மொழியில் முதலில் வழங்கியவர் திருமூலர் என்றும் அவர் வாய்வழி வழிந்ததே திருமந்திரம் என்றும், திருமந்திரமே தமிழாகமம் என்றும் இதுவரை சான்றுகளுடன் நிறுவியுள்ளோம். திருமந்திரம்—தமிழாகமம் என்பது தானே தலைப்பு! அதனை விரிவுபட ஆராய்ந்து தேற்றம் செய்துள்ளோம்.

திருமந்திரத்தில் கூறப்படும் வேதச் சிறப்பு தமிழ் வேதச் சிறப்பு என்பதையும், சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம் என்ற திருமூலர் வாக்கு இதற்கு சான்று பகர்கிறது என்றும், இந்த வேதம் என்பது ஆகமம் என்பதோடு ஒட்டியொட்டியே கூறப்படுவதால் அது எது என்பதையும் நம்முடைய—அதாவது தமிழர்களுடைய வேதம் எது என்பதையும் உடனாகச் சிந்தித்தோம்.

ஆக திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்ட வேதமும், ஆகமமும் எவை என்பதை நிர்ணயித்தோம். வேதத்தை ஒதியே வீடு பெற்றார்களே என்று திரும்பித்திரத்திலேயே கூறியுள்ளது போல் தமிழாகமமாகிய இந்த திருமந்திரத்தை ஒதியே வீடு பெறலாம். நாம் வேண்டுவது என்ன? வீடு போய்ச் சேர வேண்டும். வீடு சேர்ப்பது தான் இந்த நூல் என்று சொல்லி நேரம் ஆவதால் இனியும் நீட்டிப் பேசுதலை நினைக்கவும் பயந்து அவரவர் வீடு சேர ஏதுவாக உரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி!

எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!!

(கூட்டத்திலிருந்து ஒருவர் அப்படியானால் வேதாகமம் என்று கூறுவதில் வருகிற வேதம் வடமொழி வேதம் இல்லை என்று கொள்ள வேண்டும். அப்படித்தானே என்று உறுதி செய்து கொள்ள கேட்கிறார். பதில் ஆமாம்! ஆகமம் சிவபெருமானை ஏற்றிப் போற்றுவது. வடமொழி வேதம் சிவபெருமானைத் திட்டுவது, ஒன்றிற்கொன்று நேர்மாறானது. எனவே இந்த வேதத்தைச் சேர்த்து வேதாகமம் என்று சொல்வது சூடான ஐஸ்க்ரீம் என்பது போல ஆகும். அப்படி சூடா ஐஸ்க்ரீமை எங்காவது பார்த்தா வடமொழி வேதத்தை இணைத்து வேதாகமம் என்று சொல்லுங்கள். அன்பர்கள் சிரிக்கிறார்கள்.)

ஓம் சிவம் ஓம்.